

Thịnh Thế Độc Sủng Chi Đế Nhất Nam Hậu

Contents

Thịnh Thế Độc Sủng Chi Đế Nhất Nam Hậu	1
1. Chương 1: Kỷ Nhiên Khổ Bức	1
2. Chương 2: Kế Hoạch Vào Cung	4
3. Chương 3: Thị Nữ Tiểu Văn	6
4. Chương 4: Lại Bước Một Bước Đến Gần Thành Công Hơn Rồi	8
5. Chương 5: Văn Túc	10
6. Chương 6: Thẩm Vấn	12
7. Chương 7: Hiến Kế	15
8. Chương 8: Thất Tâm	16
9. Chương 9: Tuyệt Trì	18
10. Chương 10: Chân Tướng	20
11. Chương 11: Tàn Nhẫn	22
12. Chương 12: Trở Về	24
13. Chương 13: Tư Vương	26
14. Chương 14: Còn Sống Là Được	29
15. Chương 15: Hôn	31
16. Chương 16: Đại Kết Cục	33
17. Chương 17: Phiên Ngoại Một	35
18. Chương 18: Phiên Ngoại Hai	36

Thịnh Thế Độc Sủng Chi Đế Nhất Nam Hậu

Giới thiệu

Hán Việt: Thịnh thế độc sủng chi đế nhất nam hậu Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Cổ đại, Tương lai, HE, Tình cảm, X

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-doc-sung-chi-de-nhat-nam-hau>

1. Chương 1: Kỷ Nhiên Khổ Bức

Kỷ Nhiên cầm một cây bích ngọc thoa (cái trâm cài đầu của phụ nữ xưa) ngồi ở trên giường, nhìn mỹ nam ngẫu đến nhân thần cộng phần tự xưng là Tử Thần của Minh giới này, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Thằng oắt Kỷ Nhiên này, ta nói nhiều như vậy, người rút cuộc để vào tai được bao nhiêu hả?” Nam nhân nhìn thằng nhóc vẻ mặt mờ mịt trước mắt này, tức giận vỗ trán.

“Cái đồ ái nam ái nữ kia, ông kêu tôi cầm cái trâm ghê bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa này đến dị thể giúp ông tìm nam nhân á?! Ông đường đường là một thằng đàn ông đã không tìm đàn bà con gái thì thôi lại bắt tôi đi tìm giúp ông một thằng đàn ông! Thích thì tự đi mà tìm, ông đây ứ rảnh!”

Kỷ Nhiên cầm cái trâm rách nát giận đến run cả tay. Không nói đến việc mới sáng sớm ngày ra đã đến quấy rầy mộng đẹp của hắn, cũng bỏ qua luôn chuyện đột nhiên gã nói mình thích nam nhân, được rồi, thích nam nhân thì thích nam nhân, hắn cũng không so đo, nhưng gã cứ nhiên kêu ông đây tìm hộ gã! Dựa vào cái gì?

“Cũng do tình thế cả mà, gần đây Diêm Vương quản nghiêm quá, y lại giận dữ ta chạy đi mất, ta cũng không thể ra ngoài tìm y, nghĩ tới nghĩ lui chỉ đành tới tìm ngươi.” Nam nhân bày ra vẻ mặt lấy lòng với Kỷ Nhiên, chọc Kỷ Nhiên muốn đâm gã một quyền.

“Vì sao lại là tôi?”

“Do xem trọng ngươi đó!” Đánh chết gã cũng không dám nói gã đánh bậy đánh bạ tìm tôi.

“Có thể cự tuyệt không?”

“Ngươi nói thử xem? Ta là Tử Thần.”

“Có chỗ gì tốt?” Kỷ Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, con mẹ nó vãi cả Tử Thần! 555...Được rồi, hắn nhận, thà có còn hơn không.

“Ngươi có thể tùy ý chọn, chỉ cần không vi phạm quy định của Minh giới là được.” Hí hí, đến lúc đó mình chỉ cần chịu khó nói đây là điều Minh giới cấm không phải là xong rồi sao? Kỷ Nhiên có chết cũng không nghĩ có ngày hắn lại bị hổ.

“Rồi, đầu tiên, nếu tôi muốn trở về lúc nào thì phải trở về lúc ấy, muốn lúc nào qua đó thì mới qua lúc đó, ông không thể ngăn cản tôi.”

“Cái này được, chỉ cần ngươi giúp ta tìm y trở về, ngươi muốn làm gì thì làm. Vật môi giới chính là cây bích ngọc thoa tên Hỏa Bích này, thần chú là ‘Tử Thần Tử Thần ngươi soái nhất!’”

Khóe miệng Kỷ Nhiên run rẩy, soái cái mả cha ông!

“Ừm, tạm thời chỉ có điều này, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho ông biết.”

“Cũng được. Bây giờ ta sẽ cho ngươi một thân phận, dù sao tuyệt đối sẽ không hại ngươi. Ngươi nhắm mắt lại, ta muốn thi pháp.”

Một vầng sáng đánh úp lại, Kỷ Nhiên mất đi tri giác ngay khi Tử Thần nói câu cuối cùng.

Muốn hỏi hắn có cảm giác gì á? Ừm ~~ cái cảm giác thoải mái này là gì vậy? Kỷ Nhiên nhện không được rên rỉ thành tiếng. Từ từ, rên rỉ? Từ khi nào mà tui phát ra âm thanh damdang như vậy hả? Kỷ Nhiên hoảng sợ mở mắt ra, chỉ thấy trên người mình có một đồng nữ nhân đang nằm, ít nhất có tám! Mỗi ả đàn bà đều không ngừng ra sức trên người hắn, nhưng gặp phải nhân sự Kỷ Nhiên đang không biết gì cả, tình cảnh này chỉ khiến hắn cảm thấy khủng hoảng.

“Cô, các cô là ai? Tránh ra!” Kỷ Nhiên đẩy đám nữ nhân trên người mình ra, lấy chân đệm cuốn mình thành một cái bánh tét rúc vào trong góc tường, trong lòng đã thầm lời mười tám đại tổ tông của tên Tử Thần nào đó ra nguyên rủa.

“Kỷ tiểu vương gia, ngài, ngài làm sao vậy?” Một nữ nhân mặc áo hồng cánh sen bán khỏa thân mang bộ mặt xấu hổ nhìn Kỷ Nhiên, trong mắt lóe lên nước mắt bi thương và mê hoặc.

“Tôi? Vương gia?” Kỷ Nhiên bây giờ chỉ muốn cười, tên Tử Thần này cho hắn một thân phận không tồi, điều này có thể khẳng định, nhưng mà, có thể cho ông đây một phương thức lên sàn bình thường hơn một chút không hả!!! Nếu mình là Vương gia, vậy có thể khẳng định chỉ là hồn xuyên mà thôi, thân thể nguyên bản của tui chắc chắn đã biến thành người thực vật nằm trên giường, cũng không biết ba mẹ có phát hiện ra không nữa, tui nghĩ chắc đã phát hiện ra rồi, mình nên nhanh chóng trở về một chuyến mới được. Sờ sờ Hỏa Bích vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay mới thấy yên tâm một chút. Xem ra chủ nhân của thân thể này đã chết, chẳng cần phải nói nhiều, hơn phân nửa là do tính thần nhân vong, chỉ đáng thương bạn nhỏ ngày thơ là tôi thôi huhuhu...

“Các ngươi, đi ra ngoài.” Kỷ Nhiên chỉ tay ra ngoài cửa, hung hăng nói.

“Vương gia...” Mấy nữ tử này tuy rằng là nhìn thấy mà thương, nhưng cũng không thể lay động được Kỷ tiểu vương gia của chúng ta đâu.

“Đi ra ngoài, lập tức, lập tức!” Từ cuối cùng như bị gào thét khỏi cổ họng. Mấy nữ nhân đó sợ tới mức chạy nhanh như chớp, thoát cái đã chẳng thấy cái bóng nào.

Kỷ Nhiên thở một hơi dài nhẹ nhõm mới bắt đầu chậm rì rì mặc quần áo, đột nhiên có rất nhiều đoạn hình ảnh giống như thước phim lóe qua trong óc, chỉ sợ đây chính là ký ức vốn có của thân thể mình đang sở hữu này. Còn có một thanh âm hân có chết cũng không quên được hiện lên trong đầu hân:

“Nhớ kỹ, tên của ta là Hỏa Bạc, người ngươi cần tìm tên Văn Túc.”

Biết rồi, khổ quá, nói mãi! Kỷ Nhiên xoa xoa tóc bực bội thật sự.

Ký ức đơn giản cho Kỷ Nhiên biết được một chút về thân thể này. Cơ thể mà Kỷ Nhiên trú ngụ này cũng tên là Kỷ Nhiên, là đương kim vương triều Kỷ tiểu vương gia, Kỷ tiểu vương gia này cũng coi như nổi tiếng, phong lưu, mỹ mạo, vô lại, không làm việc đàn ông, lưu luyến bụi hoa, từ từ, thanh danh giả vang tận trời? Tốt, không có. Nếu muốn tìm kẻ bất tài nhất đương triều, nhất định phải đến tìm tên ‘Kỷ Nhiên’ này. Mày Kỷ Nhiên nhàn lại, tí nữa thì cần phải lười: Chọc đến một thân xú danh như vậy còn bắt ông đây chịu đít hộ nó! Tử Thần nhà ngươi giỏi lắm!

Kỷ Nhiên thu thập xong rồi dựa vào lộ tuyến trong trí nhớ một đường chạy về Kỷ vương phủ. Trong trí nhớ, Kỷ vương gia cũng chính là Kỷ Chung Quốc ông già nhà ‘Kỷ Nhiên’ bởi vì ra ngoài đánh giặc một trận thắng một trận, có thể nói nửa giang san này đều do Kỷ Trung Quốc bình định, tước xưng Thường Thắng tướng quân được đương kim hoàng thượng phong làm Thường Thắng vương. ‘Kỷ Nhiên’ có hai ca ca, một tỷ tỷ, còn nó là đứa thứ tư nhỏ nhất. Đại tỷ tên Kỷ Linh, Nhị ca tên Kỷ Giác, Tam ca tên Kỷ Sơ. Tuy rằng thanh danh của nó bên ngoài không tốt, nhưng khi về nhà luôn được các ca ca tỷ tỷ thương vô cùng, được rồi, ngoại trừ lão ba luôn hy vọng mình thành tài, và lão mẹ đã mất, ngày thường lúc tiểu vương gia này ở nhà cũng coi như hạnh phúc.

“Ta đã trở về!” Kỷ Nhiên chân mới bước qua cửa đã nhận không được rống to.

“Tiểu tứ, ngươi cũng biết trở về sao?” Đại tỷ khoanh tay dựa nghiêng trên cạnh cửa, đôi mắt hung hăng trừng, chọc Kỷ Nhiên chột dạ trong lòng.

“Đại tỷ, ngươi cũng đừng tức giận, ta không phải đã trở lại sao!” Kỷ Nhiên tung ta tung tăng chạy đến nhõng nhẽo kéo người vào bên trong, “Lần này đi ra ngoài ta không có quên đại tỷ nha, chuyên môn chạy tới tiệm bánh bao Trần Kí gia ở cửa thành mua bánh bao người thích ăn nhất này.” Bánh bao đúng thật là do Kỷ Nhiên chạy ra cửa thành mua, cũng đúng là món Kỷ Linh thích ăn nhất, mấy chuyện này đều do Kỷ Nhiên thấy trong ký ức, vốn dĩ không đặt trong lòng, nhưng cái chân không chịu khống chế chạy ra cửa thành, bây giờ xem ra, một chuyến đi này rất đáng giá.

“Tiểu tử này, chỉ biết lấy lòng tỷ thôi.” Kỷ Linh sùng nịch sờ sờ đầu Kỷ Nhiên, vừa bắt đắc dĩ vừa yêu thương Tứ đệ của mình.

“Hi hi, đúng rồi, Nhị ca và Tam ca đâu?”

“Ồ hậu viện tập võ đấy! Gần đây cứ nhắc người mãi, chúng ta đi tìm bọn họ đi, bọn họ mà thấy Tiểu Tứ trở về nhất định sẽ cao hứng!”

Kỷ Nhiên và Kỷ Linh cùng nhau đi vào hậu viện, quả nhiên thấy hai người đang hăng say tập luyện, vừa thấy Tiểu Tứ trở về, cũng không luyện nữa, lập tức lao vào trái ôm phải ấp, làm Kỷ Nhiên dở khóc dở cười, mình cũng đâu còn là tiểu hài tử nữa, làm gì mà cứ nhéo mặt người ta mãi thế. Không thể không nói huyết thống của Kỷ gia thật tốt, Đại tỷ quốc sắc thiên hương, Nhị ca và Tam ca cũng soái đến nhân thần cộng phần, Kỷ Nhiên nghĩ, mình khẳng định cũng không kém mấy, lại nghĩ đến lúc mình ở hiện đại, không khỏi cảm thán.

Kỷ Nhiên của chúng ta là một người tận chức tận trách, à không, mới chơi không lâu đã nhớ ra mình tới đây là vì có nhiệm vụ trong người, sớm giải quyết sớm thoát thân mới là mấu chốt.

“Đại tỷ, ta muốn hỏi thăm một người.”

“Ai?”

“Văn Túc.” Ách.. Hình như tên là Văn Túc nhỉ?

“Văn Túc mà người cũng không quen biết?!” Thấy Đại tỷ Nhị ca Tam ca dùng ánh mắt nhìn mình như nhìn thẳng ngu, Kỷ Nhiên giật giật môi, tui phải quen sao? Vì sao không có trong trí nhớ?

“Đại tỷ, là chuyện gần đây mới phát sinh, Tiểu Tứ không biết cũng bình thường.” Nhị ca cười hoà giải.

“Đúng vậy, ta thấy Tiểu Tứ mấy ngày nay có lẽ toàn ngốc ở trong thanh lâu không ra ngoài, đừng hi vọng nó có thể biết được cái gì.” Tam ca vừa nói vừa ghen cười nhìn Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên nheo mắt, khi nhìn thấy biểu tình ‘thì ra là thế’ của Đại tỷ và Nhị ca, hẳn rồi cuộc nhin không được đổ mắt.

“Ha ha, tiểu tứ cư nhiên lại đổ mắt, thật là hiếm thấy nha!” Một tiếng lại một tiếng cười không ngừng vang lên, Kỷ Nhiên chỉ muốn đào một cái hố chôn mình luôn cho xong.

“Cười xong chưa?” Kỷ Nhiên âm trầm trầm hỏi.

“Khụ khụ, xong rồi.” Ba người đồng thời cầm miệng.

“Cười xong thì nói đi.”

“Được được.” Đại tỷ thanh thanh giọng nói: “Tiểu Tứ, không phải đại tỷ ta nói người... Khụ khụ... Gần đây bên người Hoàng Thượng có một tài tử, không người nào không biết không kẻ nào không hiểu, y chính là trên thông thiên văn dưới tường địa lý, cũng là dự bị cho chức đệ nhất quốc sư của Thánh Lăng.”

Văn Túc, hí hí, Kỷ Nhiên cười, anh thích chạy cứ chạy, không hảo hảo tìm một chỗ kín giấu mình đi, cố tình biến mình thành người không người nào không biết không kẻ nào không hiểu, tôi thấy anh chính là đang chờ Tử Thần Hỏa Bạc tới tìm anh đi, nhưng thật là đáng tiếc, gã nam nhân của anh giờ không tới được, hí hí, anh cứ tắm rửa sạch sẽ chờ tôi tới tìm anh đi. Kỷ Nhiên âm trầm trầm cười, trò này vui đấy, xem ra hoàng cung trong truyền thuyết Kỷ Nhiên ta sắp định (sắp trời đã định) rồi.

Hết chương 1

Lăng: giải thích một chút vấn đề xưng hô, Kỷ Nhiên là người hiện đại nên xưng “tôi/tao/ông đây/...” gọi “các cô”, sau này đoạn độc thoại nội tâm mình sẽ để Kỷ Nhiên xưng là “tui/tôi/ngộ” còn đối thoại với người ở dị giới là “ta-người”.

Còn Tử Thần và các nhân vật khác, vì ở cổ đại nên xưng “ta-người”.

2. Chương 2: Kế Hoạch Vào Cung

Mấy ngày nay Kỷ Nhiên thực phiền, vẫn luôn ngốc trong hậu viện của vương phủ, đại môn không ra nhị môn không mại (không đi đâu hết), cho nên lời đồn đãi gần đây mỗi ngày một kiểu. Có người nói Kỷ tiểu vương gia gần đây chú tâm học hành, muốn ngốc ở trong nhà để lần nữa làm lại, vì thế các nam nhân cười, các nữ nhân khóc. Có người nói, Kỷ tiểu vương gia gần đây mắc phải một loại bệnh nan y hiếm thấy, không sống được bao lâu, vì thế các nam nhân cười, các nữ nhân lại khóc. Còn có người nói, Kỷ tiểu vương gia gần đây bị một nữ nhân mê hoặc, bắt đầu chung tình, không niêm hoa nhạ thảo (đồng nghĩa với trêu hoa ghẹo nguyệt) nữa, vì thế tất cả mọi người khóc, nam nhân bị tức phụ nhà mình ghét bỏ bất trung tâm, nữ nhân ai oán người kia vì sao không phải là mình. Nhưng Kỷ Nhiên tiêu điểm của lời đồn lúc này vẫn còn đang ngủ ngon trong phòng, không thêm để ý chuyện bên ngoài.

Kỷ Nhiên nằm mơ, trong mộng cái tên nam nhân cười đến hoa chi loạn chiến (cười đến run cả người) kia không phải Hỏa Bạc thì còn có thể là ai vào đây nữa?

“Oắt con Kỷ Nhiên, thế nào rồi, có vừa lòng với thân phận của mình không?”

“Vừa lòng, đương nhiên vừa lòng, quả thực vô cùng vừa lòng.” Kỷ Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đầu sở gây tội trước mắt này, nếu không phải vì gã đang nắm giữ sinh tử của mình, Kỷ Nhiên đã sớm đánh gã.

“Vừa lòng thì tốt, hí hí, vừa lòng thì tốt.” Hỏa Bạc giả bộ không nhìn thấy Kỷ Nhiên đang phẫn nộ, trong lòng âm thầm bật cười, ai bảo thằng oắt người kiêu ngạo, chính chết người!

“Pê dê chết tiệt, có chuyện mau nói, có rắm mau thả, ông đây bây giờ chỉ muốn an ổn ngủ một giấc.”

“Người trẻ tuổi đừng dễ nóng như vậy, ta tới để báo cho người một tin tức tốt... Ai, người đừng trừng mắt nhìn ta như thế... được được, ta nói ta nói... Xem ra người tựa hồ đã tìm được Văn Túc, để khen ngợi người, cũng để cổ vũ người, bây giờ ta chuẩn bị áp dụng một chính sách, nếu người thấy Văn Túc, hơn nữa còn truyền đạt lời nói và tình cảm của ta... Khụ khụ... Ta sẽ khen thưởng người một kiện bảo vật, còn là cái gì thì đến lúc ấy sẽ rõ, dù sao tuyệt đối sẽ làm người vừa lòng. Đương nhiên, nếu người thành công khuyên Văn Túc trở về, khẳng định không thiếu chỗ tốt của người.” Hỏa Bạc cười thầm trong lòng nếu Văn Túc dễ khuyên như vậy, ta còn phải phí tâm tư lớn như thế sao? Kỷ Nhiên cũng không nghĩ rằng, để khuyên tên Văn Túc này trở về thiếu chút nữa đã lấy đi nửa cái mạng của hắn.

“Tôi nỗ lực tìm kiếm tin tức như vậy, mặc kệ nói như thế nào, ông cũng phải khen thưởng đã.” Kỷ Nhiên vừa nghe thấy còn có khen thưởng, tình cảm mãnh liệt chỉ tăng không giảm.

“Người thật là, được rồi, ta đây dành cho người ném thử ngon ngọt trước.”

Hỏa Bạc vừa dứt lời, Kỷ Nhiên chỉ biết là Hỏa Bạc đặt bàn tay lên đỉnh đầu hắn, một trận nhiệt lưu truyền đến, Kỷ Nhiên thoải mái run lên, đột nhiên cảm thấy thân thể của mình có một cỗ điện lưu chạy qua, cả người tức khắc thoải mái không thôi.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Kỷ Nhiên, Hỏa Bạc cười nói: “Vừa rồi ta đã thông hai mạch Nhâm Đốc của người, nói cách khác, người bây giờ đã trở thành một kỳ tài võ học.”

Kỷ Nhiên không tránh được kích động một lát, hắn cũng minh bạch nó có nghĩa gì, ý là bây giờ mình đã không còn là người bình thường nữa. Tức khắc dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Hỏa Bạc, Hỏa Bạc nói đây chỉ là một tí ngon ngọt, Kỷ Nhiên không dám tưởng tượng sau khi mọi chuyện thành công mình sẽ đạt đến độ cao nào, nhưng chỉ là bây giờ, hắn cảm thấy mình sắp bốc cháy đến nơi, cái gì cũng mặc kệ, Văn Túc, Văn Túc, coi như chú mày xui xẻo kiếp này gặp phải Kỷ Nhiên anh đây.

“Được, một lời đã định!”

Khi Kỷ Nhiên tỉnh lại trời đã sẩm tối, Kỷ Nhiên hưng phấn ngồi dậy, sờ sờ cánh tay, lại sờ sờ cẳng chân, sau đó nhảy dựng lên, tổng cảm thấy không giống trước kia, hưng phấn thật sự. Mới hưng phấn không được bao lâu đã choáng váng, hoàng cung này cũng không phải chợ bán thức ăn, nói vào là vào được đâu, phải vào như thế nào đây?

Ai cũng không thể tưởng tượng được Kỷ Nhiên cuối cùng lại nghĩ đến phương pháp nam giả nữ trang tiến cung tuyển tú. Cũng coi như là Kỷ Nhiên đột nhiên mất não, mạng cũng không cần nghĩ ra một chuyện ngay cả thằng đàn cũng không thêm đi làm.

Kỳ thật Kỷ Nhiên lúc ấy lại nghĩ thế này, mình có một cơ hội để tiến cung, rồi mau chóng tìm được Văn Túc thuyết minh ý đồ đến, sau đó dùng Hỏa Bích cao chạy xa bay, quỷ cũng không tìm thấy mình. Lùi một bước, cứ coi như hoàng đế biết thân phận của mình muốn chém đầu gì đó cũng không sợ, vẫn có thể dùng Hỏa Bích để chạy mà, nói tóm lại, mặc kệ xuất hiện tình huống như thế nào mình cũng không chết được, cùng lắm thì trở lại nghĩ thêm một biện pháp dự phòng. Kỷ Nhiên nghĩ nghĩ rồi cười cái không ngừng, cảm thấy mình quả thực là quá thông minh.

Vương triều Thánh Lăng nghênh đón lần tuyển tú đầu tiên, cả nước đều sôi trào, các nữ tử đến tuổi đầu chỉ nghĩ muốn tiến cung.

Kỷ Nhiên ngồi ở trước gương cẩn thận trang điểm một phen, không thể không nói, ‘Kỷ Nhiên’ đúng thật là rất đẹp, linh động lại tú khí, thay một thân váy áo màu tím nhạt, hai chân đeo hai cái lục lạc, đi đường thì leng keng rung động, búi một búi tóc đơn giản, trang điểm sương sương, lại cầm Hỏa Bích lên đầu, Kỷ Nhiên cười choáng váng, sao mình lại đẹp đến thế cơ chứ? Mình mà nói mình là nữ nhân chắc chắn không kẻ nào dám bảo mình là nam nhân. Lại nói vì cái gì Kỷ Nhiên lại đeo lục lạc lên hai chân, lý do rất đơn

giản, chỉ là để thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân mình bây giờ là một nữ nhân, có giả cũng phải giả cho giống, chết cũng đừng lòi ra.

Vì thế khi Kỷ Nhiên mặc một thân trang phục hướng mọi người tuyên bố ý đồ của mình, Đại tể, Nhị ca, Tam ca choáng váng tập thể.

Lý do của Kỷ Nhiên quả thực khiến người ta dở khóc dở cười, rồi lại không thể không phục “Không có biện pháp mà, ai bảo ta yêu Hoàng Thượng chứ?”

Từ nay về sau, Kỷ vương phủ lòi ra một nữ nhi thứ năm, danh gọi Kỷ Mạc. Đồn đãi Kỷ Mạc là tư sinh tử (con ngoài giá thú) của Kỷ Vương gia, gần đây mới về nhận tổ quy tông, lớn lên cũng nghiêng nước nghiêng thành, người cả nước đều điên rồi, người Kỷ gia làm sao ai ai cũng đều đẹp như thế chứ? Đương nhiên, Kỷ Đại tướng quân đang ở nơi xa xa ngoài biên quan khi biết việc này cảm thấy thế nào thì là chuyện của sau này.

Kỷ Nhiên thuận lợi được chọn làm tú nữ, tham gia tuyển tú nữ có hơn trăm, nhưng Kỷ Nhiên vẫn được chọn, một mặt là vì Kỷ Nhiên xác thực rất đẹp, mặt khác chính là vì cha Kỷ Nhiên chính là Thường Thắng Vương.

Lúc này Kỷ Nhiên ngồi ở trên giường đang âm thầm cao hứng vì bước đầu tiên của kế hoạch đã thành công. Ngày mai chính là ngày hai mươi danh tú nữ vào cung diện thánh, mục tiêu số một, không thể bị Hoàng Thượng thích sau đó bắt đắc dĩ mà thị tẩm. Mục tiêu số hai, được Hoàng Thượng tín nhiệm, có cơ hội nhìn thấy quân sư đương triều. Nhưng hai cái mục tiêu này lại mâu thuẫn lẫn nhau, thật là đủ phiền toái.

3. Chương 3: Thị Nữ Tiểu Văn

Sáng sớm ngày hôm sau Kỷ Nhiên tự trang điểm cho mình thành bình phàm đến không thể bình phàm hơn, nhìn các tú nữ khác đang liều mạng trang điểm cho mình, Kỷ Nhiên lại cười trộm một phen, vẽ đi vẽ lại, tốt nhất để Hoàng Thượng liếc mắt một cái liền coi trọng các cô, tui đỡ phải phiền toái.

Trong đại điện Hoàng cung, hai mươi danh tú nữ theo thứ tự quỳ gối trong đại điện, Hoàng Thượng ngồi ở phía trên, ánh mắt lảng lảng đảo qua mỗi người, mỗi khi liếc đến chỗ người nào, tựa hồ có một đạo quang mang hiện lên, một lát sau đã biến mất không còn dấu vết. “Cứ như vậy đi, chọn nàng, nàng, nàng còn có nàng.” Ngón tay của Hoàng đế tùy tiện chỉ vài cái, người không được chọn vẽ mặt bi thương, kẻ được chọn cao hứng không khép miệng được, đương nhiên người này không bao gồm Kỷ Nhiên, ngay khi ngón tay của Hoàng đế chỉ vào mình, Kỷ Nhiên không biết là nên khóc hay nên cười. Kỳ thật Hoàng đế cũng không biết mình chọn người nào, chỉ là tùy tiện ứng phó chỉ vài cái cho có lệ rồi phát tay áo bỏ đi.

Làm tú nữ được chọn ra, Kỷ Nhiên bị an bài tới một cái tiểu viện tương đối hẻo lánh, Hoàng đế phái đến cho hẳn tới một con nha hoàn, hai gã sai vặt. Đủ rồi, Kỷ Nhiên nghĩ, nếu chỉ có một nha hoàn thì tốt biết mấy, người nhiều dễ bị phát giác.

Tên của nha hoàn do Kỷ Nhiên lấy, là Tiểu Văn, dùng để nhắc nhở sứ mệnh của mình, nói đến cùng thì Kỷ Nhiên cũng thật là đủ dụng tâm.

Kỷ Nhiên thanh thần ổn định ở trong cung mấy ngày liền ngồi không yên được nữa, trong cái hậu viện gà không sinh trứng chim không thềm ỉa này, ngay cả một cái bóng dáng của Hoàng đế cũng chưa thấy, làm sao bây giờ?

“Tiểu Văn, bưng một cái ghế dựa ra ngoài, bồn thiếu... Khụ khụ.. Bồn tiểu thư muốn đi ra ngoài phơi nắng! Từ từ.. bưng hai cái ghế.”

Sau khi ghế được mang ra, Kỷ Nhiên nằm xuống rồi lại kêu Tiểu Văn cùng nằm, Tiểu Văn hoảng sợ nhìn Kỷ Nhiên, quỳ vội vàng dập đầu: “Tiểu, tiểu thư, nô tỳ không dám.”

“Bảo người nằm thì người nằm đi, còn có về sau phải xưng là Tiểu Văn. Đừng nói không, nếu không ta đánh người.” Kỷ Nhiên cũng không có cách nào với loại tư tưởng phong kiến cổ đại này, hẳn cũng lười giáo huấn về tư tưởng bình đẳng cho kẻ khác. Tiểu Văn sau khi bị hoảng sợ thì chậm rì rì hai mắt rưng rưng nằm xuống một cử động cũng không dám.

“Tiểu Văn, nơi này đều không có người nói chuyện với ta, người lại luôn không nói lời nào, thật là nhàm chán quá, chúng ta tâm sự tuổi hồng đi.”

“Vâng... vâng...” Tâm Tiểu Văn run lên run lên, không biết chủ tử của mình muốn làm gì.

“Có biết vì sao người tên là Tiểu Văn không?” Không đợi Tiểu Văn đáp lời, Kỷ Nhiên còn nói thêm, “Bởi vì ta cần tìm một người tên là Văn Túc, ‘Văn’ trong tên của người chính là ‘Văn’ trong Văn Túc.”

Tiểu tâm can của Tiểu Văn run lên, tiểu thư, làm tú nữ của Hoàng Thượng, lại dám lớn mật nói ra mình muốn tìm một nam nhân khác, gan cũng đủ lớn, hướng hồ người kia lại là quốc sư đương triều. Lại cảm thấy cảm động trong lòng, tiểu thư đây là đang tin tưởng mình sao?

“Tiểu Văn, người đừng sợ ta như vậy có được không?” Không đợi Tiểu Văn phản ứng, Kỷ Nhiên lại tiếp tục nói: “Một người đi vào nơi này, kỳ thật cũng không dễ chịu gì, một người cũng không quen biết, luôn phải công phiến toái chạy lên chạy xuống, một người không ở nơi này, mẹ tôi...à không, nương ta khẳng định rất lo lắng cho ta, không biết ta có thể trở về hay không, không biết ta còn tồn tại hay không, không biết...nương ta, nàng không biết ta còn sống, ta thật sự rất nhớ nàng, ta quyết định, chờ nốt buổi tối ngày hôm nay, nếu vẫn như vậy, ta sẽ tự mình hành động.” Kỷ Nhiên lăm bầm lầu bầu một mình thật lâu, Tiểu Văn chỉ nghĩ ‘nàng’ đang cảm thán sinh hoạt trong cung đình mà thôi, nàng dần dần thả lỏng, lẳng lặng nghe Kỷ Nhiên không ngừng càu nhàu, nghe nghe liền lệ rơi đầy mặt, nhìn Kỷ Nhiên nói nói rồi nhắm hai mắt lại, cũng không quấy rầy, nàng đi vào cầm một chiếc chăn ra đắp lên người Kỷ Nhiên, khi nhìn đến khóe mắt chưa khô lệ của Kỷ Nhiên, Tiểu Văn đau xót trong lòng, rồi lại mỉm cười, tiểu thư, Tiểu Văn đời này có thể đi theo tiểu thư, thật sự rất hạnh phúc.

Chạng vạng, ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, đêm nay muốn lật thẻ bài của ai?” Một thái giám cầm một đồng thẻ bài hỏi Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương.

“Thay trẫm lật đi.” Hoàng đế mí mắt cũng chưa thềm nâng trả lời. Việc lật thẻ bài buổi tối mỗi ngày đều do tiểu thái giám trước mắt này lật, bản thân thật sự không có loại hứng thú kia, lại không thể không đi sủng hạnh những nữ nhân đó, khiến chàng cảm thấy thực phiền.

“Hoàng Thượng, thị tẩm đêm nay chính là nữ nhi của Kỷ tướng quân— Kỷ Mạc.”

“Hử? Nữ nhi của Kỷ tướng quân không phải tên là Kỷ Linh sao?”

“Đại nữ nhi gọi Kỷ Linh, đây là ngũ nữ nhi Kỷ Mạc, nghe nói là tư sinh tử của Kỷ tướng quân.”

“Đúng không? Không nghĩ tới người như Kỷ tướng quân cũng sẽ có tư sinh tử. Đi thôi, đêm nay liền đi đến đó.” Không biết như thế nào đấy mắt đột nhiên hiện lên một khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn động lòng người trong đại điện mấy ngày trước.

Xa xa ở biên quan Kỷ tướng quân hắt xì mấy cái liền, rồi nói già rồi, thân thể không tốt, gần đây luôn bị hắt xì.

Khi Hoàng đế đi vào tiểu cư hẻo lánh của tú nữ, nhìn thấy bộ dáng Kỷ Nhiên nằm ngủ say trên ghế, bờ môi phẩn nộn hơi hơi chu ra, gương mặt phỉm hồng, và lông mi thật dài cong cong thì thoảng hơi run lên, càng làm cho chàng kinh ngạc là nằm bên cạnh Kỷ Nhiên lại là nha hoàn Tiểu Văn, một con nha hoàn cư nhiên dám nằm bên cạnh chủ tử, quả thực là không có quy củ, chàng hừ một tiếng, đánh thức Tiểu Văn đang ngủ ngon lành.

Tiểu Văn xoa xoa mắt, khi nhìn thấy thân ảnh và sắc mặt khó coi đến không thể khó coi hơn của Hoàng đế thì luống cuống, nàng vội vàng quỳ xuống khóc lóc xin tha: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng.”

“Ai cho người lá gan này!” Hoàng Thượng nghiêm khắc rống một câu, đánh thức Kỷ Nhiên đang mộng đẹp. Kỷ Nhiên bắt đầu phát phát tay: “Mẹ, đừng ồn.” Trở mình tiếp tục ngủ.

Hoàng đế nhìn đến cảnh này mặt tái xanh cả lê, trừng mắt Kỷ Nhiên hô: “Người tới, kéo cái con tiện tì này ra ngoài!”

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng!” Tiểu Văn khóc lóc xin tha, đôi mắt nhìn Kỷ Nhiên, hy vọng tiểu thư mau tỉnh lại cứu mình.

“Tiểu Văn, đã nói người đừng khóc suốt suốt như thế bao nhiêu lần rồi.” Kỷ Nhiên xoa đôi mắt nhìn về phía Tiểu Văn, khi nhìn thấy Tiểu Văn bị kéo ra ngoài, hắn hoàn toàn thanh tỉnh, vội chạy tới kéo Tiểu Văn lại, ngó lơ vị nào đó mặt mày âm trầm đứng bên cạnh.

4. Chương 4: Lại Bước Một Bước Đến Gần Thành Công Hơn Rồi

“Tiểu Văn, người làm sao vậy? Các người lớn mật, ai cho các người đụng vào Tiểu Văn của ta?” Nháo như vậy, hai tên thị vệ cũng không có biện pháp, sôi nổi nhìn Hoàng đế thỉnh cầu. Kỷ Nhiên lúc này mới chú ý thấy còn một người đứng đó. Không thể không nói, người nọ lớn lên thật đúng là không còn gì để nói, tóc đen được cố định bởi một dải lụa trắng, một thân tọt lụa màu tuyết trắng. Bên hông đeo một dải lụa trắng có một dây trường tuệ rủ xuống, trên đó có một khối dương chi bạch ngọc, khoác áo lụa mỏng mềm Yên La. Một đôi mắt như chứa linh tú của thiên địa không một tia tạp chất, triệt rồi lại sâu không thấy đáy. Màu da tinh oánh như ngọc, tóc dài đen bóng rủ xuống hai vai, lóe lên tia sáng bóng. Dáng người đỉnh tú cao kỳ, chỉ cần đứng ở đó thôi cũng phiêu dật xuất trần không nói nên lời, phảng phất như thiên nhân, nhưng nam nhân đó lúc này lại mặt mày thâm nhàn, hai mắt ở trong bóng đêm giống như muốn phun ra lửa, tức khắc phá hủy toàn bộ hảo cảm của hắn về vẻ bề ngoài của người này. Trực giác nói cho hắn biết kẻ này muốn mang Tiểu Văn đi.

“Người là ai? Vì sao lại muốn mang Tiểu Văn đi?” Xét cho cùng thì Kỷ Nhiên kỳ thật chưa thấy qua bộ dáng của Hoàng Thượng, tính cả lần tuyển tú hôm đó, hắn vì không muốn bị mọi người chú ý nên cúi đầu thật thấp, cho nên không thấy được bộ dáng của Hoàng Thượng.

“Trẫm là ai?” Hoàng đế ghen hờn, trong hậu cung này còn có nữ nhân không biết trẫm.

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, thỉnh Hoàng Thượng tha thứ tiểu thư vô tri!” Tiểu Văn lôi kéo Kỷ Nhiên khóc hô. Một bên Kỷ Nhiên vẫn không thèm nhúc nhích, chàng là Hoàng Thượng? Hoàng thượng tới? Kỷ Nhiên đột nhiên cảm thấy mình có đôi khi thật giống mấy nữ nhân trong hậu cung đó ngóng trông Hoàng Thượng tới, cho dù mục đích không giống nhau nhưng cũng làm Kỷ Nhiên cảm thấy thực bị thương.

“Hoàng Thượng, ngài làm sao lại muốn mang Tiểu Văn đi? Tiểu Văn nàng làm sai chỗ nào?” Kỷ Nhiên nín nhịn, Tiểu Văn là nha hoàn của hắn, ngay cả Hoàng Thượng cũng không thể tùy tiện lộn xộn.

“Vô kỷ luật, không lớn không nhỏ, Kỷ Mặc, đây là nô tài người dạy ra sao?”

Mất một lúc lâu, Kỷ Nhiên mới nhớ tới mình bây giờ tên là Kỷ Mặc, thầm chột dạ trong lòng, nhìn xuống ghế nằm, lại nhìn đầu tóc Tiểu Văn có hơi hỗn độn, tức khắc minh bạch đã xảy ra chuyện gì, không khỏi có chút ảo não, hắn như thế nào lại quên đây là hoàng cung, Tiểu Văn... Ai...

“Thực xin lỗi, Hoàng Thượng, đây đều là ta sai, là ta cường ngạnh muốn Tiểu Văn ngủ bên cạnh ta, ngài muốn phạt thì phạt ta đi.”

Tiểu Văn tính cũng chỉ tính tới việc tiểu thư sẽ cầu tình thay mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng tiểu thư sẽ đem mọi lỗi lầm ôm đến trên người mình, trong lòng vừa yêu vừa hận, “Hoàng Thượng, đừng trách tiểu thư, là nô tỳ sai, Hoàng Thượng muốn phạt thì phạt nô tỳ đi!”

“Tiểu Văn!” Dựa vào, sao cứ phải phân biệt rạch ròi thế, động cái là muốn chết muốn sống, trong mắt Kỷ Nhiên tựa hồ muốn phun hỏa, tản ra tin tức rất rõ ràng chính là, chớ chọc lão tử.

“Đúng là một đôi chủ tớ tình thâm.” Hoàng đế nói xong thì đi vào nội thất, cũng không thèm nhìn tới Kỷ Nhiên liền phân phó nói: “Thả tiện tì kia, Kỷ Mạc, tiến vào.”

Kỷ Nhiên lại choáng váng, Tiểu Văn lại cười, một đôi mắt ái muội nhìn về phía Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên tổng cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó, không cảm một cái đầu hai cái đại. Căng da đầu đi vào.

Từ xa đã thấy Hoàng Thượng ngồi ở trên giường gất gao nhìn chằm chằm hẩn, Kỷ Nhiên thật không dám đi vào.

“Đứng như vậy xa làm gì, ngồi lại đây.”

“Không cần, ngồi gần nóng.”

Hoàng đế cảm thấy có hơi buồn cười, trong hậu cung này còn có một nữ tử dám trốn tránh trầm như vậy, Kỷ Mạc này cũng coi như là một kẻ kỳ ba.

“Lại đây.”

Thấy hoàng đế tựa hồ muốn phát hỏa, Kỷ Nhiên mới chậm rì rì đi qua ngồi ở bên cạnh hoàng đế.

Không khí như thế nào lại có chút không đúng? Kỷ Nhiên ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt nhiếp nhân tâm phách đó, ách... Sợ tới mức Kỷ Nhiên lập tức gất gao cúi thấp đầu xuống.

“Nhìn trầm.”

“Hoàng Thượng, nóng quá nha, chúng ta tâm sự tuổi hồng đi.” Kỷ Nhiên nhảy dựng lên đi đi dừng dừng trong phòng, dùng tay không ngừng quạt gió, trộm ngấm liếc mắt nhìn Hoàng Thượng một cái, mới phát hiện chàng tựa hồ không tức giận mới bắt đầu lớn mật.

“Hoàng Thượng, nghe nói gần đây có một quốc sư mới tới tên Văn Túc đúng không?”

“Hậu cung không được tham gia vào chính sự.” Hoàng đế gất gao nhìn nữ tử đi qua đi lại trước mắt này, đối với việc nàng đột nhiên nhắc tới Văn Túc mà động sát tâm.

“Hoàng Thượng, việc này đâu thể nói là tham gia vào chính sự được nha, ta chỉ là hỏi một chút thôi, ngài nếu không muốn nói thì thôi, ờ, chúng ta nói chuyện khác.” Kỷ Nhiên nhìn sát ý đột nhiên xuất hiện nơi đáy mắt hoàng đế, khẩn trương trong lòng, mình thật là khổ quá mà, trở về nhất định phải kêu tên Hỏa Bạc đó bồi thường cho mình mới được.

“Kỷ Mạc, lại đây.”

“Lại đây làm gì?” Cơ hồ là thuận miệng tiếp chuyện, Kỷ Nhiên có chút chột dạ.

“Thị tẩm.”

“Hầu, thị tẩm?” Kỷ Nhiên muốn khóc, hẩn không nghĩ tới ngày này nhanh như vậy đã tới rồi, muốn hẩn thị tẩm, còn không bằng trực tiếp đến giết hẩn đi.

“Không muốn thị tẩm?” Hoàng đế bây giờ cũng cảm thấy mình hồ đồ rồi, cứ nhiên còn cùng hẩn vô nghĩa nửa ngày như vậy.

“Không phải không muốn, chủ yếu là... Là... Đúng rồi, Hoàng Thượng, mấy ngày nay kỳ kinh nguyệt của ta tới, không thể làm chuyện đó.” Ồ, Kỷ Nhiên suy nghĩ nửa ngày cuối cùng mới nghĩ ra một cái cớ tốt như thế.

“Ta không ngại.”

“Không... Không ngại?!” 555... Vì sao ngươi lại không ngại chứ, ngươi liền không thèm để ý mà cứ lao vào sao...

“Hoàng Thượng, chúng ta vẫn nên thương lượng đi.” Kỷ Nhiên hiện tại cũng chỉ có thể chừa ngựa chết thành ngựa sống, hẩn tính toán đưa ra lời thỉnh cầu: “Hoàng Thượng, ta cảm thấy ta thật sự một chút cũng không

thích hợp làm nữ nhân của ngài, ta biết ta bây giờ chạy đến một bước này thì không còn đường lui nữa, trước khi ta tiến cung đã bị trúng độc, không ai biết chuyện này, ta chỉ sống không quá một năm nữa, ta tiến cung chỉ để hoàn thành một tâm nguyện chưa xong của mình, chính là, xin cho ta làm thị nữ bên người người đi!” Kỷ Nhiên cảm thấy mình có thể vào Hollywood đóng phim được rồi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, muốn bao nhiêu thấm có bấy nhiêu thấm. Muốn hỏi vì sao Kỷ Nhiên lại muốn làm thị nữ bên người chàng, thứ nhất, hẳn cho rằng muốn thỉnh tôn đại Phật Văn Túc này đi tuyệt đối không phải một ngày hai ngày là có thể thành công; thứ hai, nếu mình dám nói mình muốn gặp Văn Túc, Hoàng đế khẳng định sẽ nghi thần nghi quỷ; thứ ba, muốn tiếp cận người bên Hoàng Thượng, lại có cơ hội thấy Văn Túc, dường như chỉ còn biện pháp này, về sau muốn tìm cơ hội nói chuyện với Văn Túc, hẳn hoàn toàn không lo lắng, có thể nhìn thấy lại nói.

“Vì sao phải làm thị nữ bên cạnh trẫm?” Hoàng đế nhìn nàng ra sức biểu diễn vừa bực mình vừa buồn cười, tốt, nếu người muốn diễn, vậy trẫm liền bồi người diễn.

“Ta là bởi vì ngưỡng mộ Hoàng Thượng, nghĩ nếu mỗi ngày đều có thể nhìn Hoàng Thượng liền cảm thấy mỹ mãn.”

“Vậy làm nữ nhân của trẫm không phải càng tốt hơn sao?”

Như thế nào vòng tới vòng lui lại vòng về làm nữ nhân của chàng? “Kia không giống nhau, bởi vì, bởi vì độc ta trúng là một loại độc phi thường kỳ lạ, nghe nói là một loại nguyên rửa, mặc kệ ta cùng ai xảy ra quan hệ, người nọ liền sẽ... Liền sẽ...”

“Liền sẽ như thế nào?”

“Chết.”

“Lớn mật!” Hoàng đế nghĩ nàng chém gió như thế nào, cũng không nghĩ rằng nàng sẽ chém bay nóc nhà như vậy, dám nguyên rửa lên trên người trẫm.

Tiểu tâm can của Kỷ Nhiên bị tiếng hét này dọa sợ không nhẹ, không khỏi có chút đỏ khốc đỏ cười, rõ ràng là chú mày cường ngạnh muốn anh nói, bây giờ lại quay ra trách anh đây, “Thực xin lỗi.”

“Được, nếu người đã nói như vậy, vậy trẫm liền thành toàn cho người, từ ngày mai trở đi người liền tiếp nhận chức vụ thị nữ bên người trẫm, ngủ thì ngủ ở phòng ngự hầu, yên tâm, trẫm tuyệt không sẽ chạm vào người.” Hoàng đế tức giận đến mức phát tay áo đi ra ngoài cửa, đang lúc Kỷ Nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, thanh âm âm trầm trầm của hoàng đế ở cửa vang lên. “Còn có, nếu một năm sau người vẫn còn sống tốt, ba thước lụa trắng hay một ly rượu độc cho người tự chọn.” Nói xong liền tuyệt trần rời đi.

Kỷ Nhiên cười to, ai mà biết một năm sau ông mày đang ở đâu chứ? Dù sao bây giờ đã tiến một bước đến thành công rồi, ngày lành của ông đây sắp tới, chờ chuyện này ổn thỏa, lão tử liền đi lưu lạc giang hồ!

5. Chương 5: Văn Túc

Ngày hôm sau, tin tức tú nữ Kỷ Mạc mới tới bị Hoàng Thượng biếm thành thị nữ đã truyền đến tai tất cả mọi người, Kỷ Nhiên đi đến chỗ nào cũng cảm thấy có kẻ cười sau lưng mình, hẳn bực, sao mấy tên này lăm lăm chuyện thể nhĩ, chuyện của mình còn chưa làm xong đã chạy đi quản chuyện thiên hạ. Nhưng mà hẳn vẫn dương dương tự đắc dọn vào ngự hầu phòng, đương nhiên Tiểu Văn không đi cùng hẳn, mà bị đưa đến cho một tú nữ khác, đối với Tiểu Văn, Kỷ Nhiên vẫn rất luyến tiếc, dù sao nàng cũng là bằng hữu tốt duy nhất của hẳn từ lúc tiến cung đến nay.

Kỷ Nhiên rốt cuộc bắt đầu công tác, hẳn mặc y phục màu lam nhạt độc đáo của ngự tiền thị nữ, chải một búi tóc đơn giản, rồi cầm Hỏa Bích lên là đại công cáo thành.

Ngự thư phòng, Kỷ Nhiên an tĩnh chờ Hoàng đế hạ triều, nói thật, hẳn chịu đủ cảnh làm thị nữ này rồi, trước không nói đến việc ngay cả bóng dáng của Văn Túc cũng chưa nhìn thấy, chỉ nói đến cái tính xấu

của tên hoàng đế kia, Kỷ Nhiên cảm thấy hắn có thể nhấn đến bây giờ đúng là trước kia hắn đã quá xem thường bản thân rồi. Dựa vào, chờ đến khi nhìn thấy Văn Túc rồi xin được phương thức liên hệ, ông đây tuyệt đối sẽ không thêm nhịn nữa! Văn Túc, Văn Túc mau tới đây đi!

Văn Túc rút cuộc cũng đến, y đi theo sau Hoàng đế. Một khắc khi Kỷ Nhiên nhìn thấy Văn Túc một thân bạch y xuất trần sạch sẽ như thế, thiếu chút nữa đã chạy đến ôm ôm thơm thơm hai cái.

“Kỷ Mạc, dụng tâm hầu hạ.” Hoàng đế đợi đến khi Văn Túc tiến vào rồi mới phân phó Kỷ Nhiên.

Hừ, không cần chú mày nói ông đây cũng sẽ coi y thành tôn đại thần mà hầu hạ.

Thời điểm Hoàng đế bàn công chuyện, Kỷ Nhiên từ trước đến giờ đều đứng ngoài cửa chờ, lần này cũng không ngoại lệ, một khắc khi Văn Túc rời khỏi ngự thư phòng, Kỷ Nhiên vội chạy theo, nói là Hoàng Thượng phân phó hắn tiễn người rời đi.

Đến tận khi nhìn thấy cửa nhà y, Kỷ Nhiên mới yên tâm. Văn Túc ở trong một rừng trúc thực an tĩnh giữa chốn cung đình xô bồ, Hoàng Thượng đối đãi y cũng không tệ lắm, ngay cả sân cũng xây riêng cho y một cái, có thể thấy được là coi trọng y biết bao nhiêu. Bây giờ nhìn thấy nơi Văn Túc ở, Kỷ Nhiên đã hoàn toàn yên tâm, chỉ cảm thấy tự do lại đến gần mình hơn một bước rồi.

“Văn Túc, ta có lời muốn nói với người.”

“Người?” Văn Túc nghi hoặc nhìn Kỷ Nhiên, nghĩ thầm người này giống như đã thay đổi thành một người khác, tức khắc tâm sinh cảnh giác.

“Người có thể đừng làm biểu tình như ta sắp ăn sống người có được không, ta thực sự có chuyện quan trọng muốn nói với người, không mời ta vào trong ngồi một lát sao?”

Tựa hồ đã tin Kỷ Nhiên, Văn Túc mời hắn vào trong sân, sau khi đóng cửa lại thì ngồi xuống ghế uống trà một mình, Kỷ Nhiên cũng không khách khí, đặt mông ngồi bên cạnh y, cầm lấy ly nước tự rót tự uống. Văn Túc choáng váng, từ bao giờ mà thị nữ lại to gan như vậy?

“Văn Túc, có biết Hỏa Bạc không?”

“Cộp” một tiếng, cái ly trên tay Văn Túc rơi xuống đất, y cả kinh lập tức đứng bật dậy, một đôi mắt to gât gao nhìn chăm chăm Kỷ Nhiên, giống như muốn đục một cái động trên người hắn, Văn Túc y có chết cùng không ngờ rằng thế giới này cư nhiên còn có một người quen Hỏa Bạc, hơn nữa còn đang ngồi trước mặt mình. Nhưng khi nhìn thấy bích ngọc trăm trên đầu Kỷ Nhiên, y mới hoàn toàn tiếp thu được chuyện này.

“Có biết. Hỏa Bạc làm sao vậy?”

“Gã nhờ ta tới kêu người trở về.”

“Ta sẽ không trở về!”

Kỷ Nhiên không nghĩ tới y sẽ trả lời như vậy, tức khắc cảm thấy da đầu tê dại.

“Người nghe ta nói, Hỏa Bạc gã nói gã rất nhớ người, nhưng mà gã đang bị cấm túc ở Minh giới, gã biết nếu tới tìm người trở về chắc chắn sẽ không dễ dàng, cho nên tranh thủ thời gian bảo ta tới tìm người trở về, nói thật, kỳ thật người trong lòng cũng rất hy vọng Hỏa Bạc tới tìm người trở về đúng không?”

“Ai muốn gã tới tìm ta chứ? Nói cho gã nếu gã còn không chịu nhận sai, không tới xin lỗi ta, ta tuyệt đối sẽ không trở về!” Hai má của Văn Túc phồng hồng, môi cong lên thật cao, đúng là đáng yêu vô cùng.

Văn Túc, đừng có ngạo kiều như vậy chứ?

“Gã thật sự không đến được, nếu không làm sao đến phiên ta tới.”

“Gã tìm người như thế nào? Hỏa Bạc gã không phải có chứng sợ nữ nhân sao?”

“Người nói gã có chứng sợ nữ nhân? Ha ha ha, đậu má cười ỉa, đường đường là một Tử Thần lại có chứng sợ nữ nhân, không dám tưởng tượng thời điểm gã câu hồn của nữ nhân có bị câu rút không nha! Ha ha ha!” Nhớ tới bộ dáng sợ nữ nhân của Hỏa Bạc, Kỷ Nhiên lại không nhịn được muốn cười, “Như người suy nghĩ, ta là nam nhân.”

“Người... Người... Người...” Văn Túc che miệng liên tục lui về phía sau, ngón tay chỉ vào hần run rẩy không thôi, “Người đây là khi quân, sẽ bị chém đầu!”

“Không có việc gì, chỉ cần người chịu trở về, ta đây có thể toàn thân rút lui.” Kỷ Nhiên kể lại toàn bộ tiền căn hậu quả cho Văn Túc nghe, bao gồm cả việc mình đến từ thế kỷ 21, còn cái tên Kỷ Nhiên của hắn cũng do tác dụng của Hỏa Bích, nhưng hắn không ngờ rằng Văn Túc cư nhiên cũng đến từ thế kỷ 21, tin tức này quả thực khiến hai tên đến từ dị giới này hưng phấn lao vào ôm nhau một cái, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

“Kỷ Nhiên, ông chờ một chút, tôi bây giờ thực sự không thể rời đi được, chờ tôi hoàn thành công chuyện, tôi sẽ trở về, yên tâm, chuyện của ông chính là chuyện của tôi, tuyệt đối sẽ giúp ông hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng mà, ông phải ở lại đây chờ tôi một khoảng thời gian được không?”

“Văn Túc, ông yên tâm, ông bây giờ bảo tôi đi tôi còn chưa muốn đi đâu, tên hoàng đến đáng ghét kia luôn bắt nạt tôi, mấy ngày nay vừa đủ để tôi đi báo thù, chờ tai vạ đến nơi rồi đi cũng không muộn.” Hừ hừ, tiểu hoàng đế người cứ chờ đấy.

“Kỷ Nhiên, nói thật, ông giả nữ nhân thật là... ngay cả tôi là người hiện đại thuần chủng cũng không nhận ra.”

“Đương nhiên rồi! Á không phải, tôi nói Văn Túc ông có ý gì?!” Ông đây là đang gián tiếp xâm phạm nhân quyền đó!

“Được rồi được rồi, Kỷ Nhiên ông chơi chơi cũng được, nhưng rốt cuộc người ta là Hoàng Thượng đó, coi như ông không xuy xét cho bản thân, thì cũng phải xuy xét cho người Kỷ gia chứ?”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận.” Đúng vậy, mặc kệ thế nào, Đại tỷ, Nhị ca, Tam ca đều là người tốt, có chết cũng không thể liên lụy bọn họ.

Văn Túc và Kỷ Nhiên ngồi rung đùi chém gió đến tối muộn, Kỷ Nhiên không thể không trở về, chẳng cần nghĩ cũng biết lúc trở về sẽ gặp phải lửa giận của ai kia, tức khắc da đầu tê dại. Tiếng lục lạc ‘tinh tang’ vang lên giữa đêm tối, không ngừng nhắc nhở hắn giờ thân nữ nhân, là người Kỷ gia, tuyệt đối, tuyệt đối không thể lộ, đó là tội khi quân, nhẹ thì bị chém đầu, nặng thì cả nhà bị trảm.

Hết chương 5

Lăng: Kỷ Nhiên khi nói chuyện với người không phải của thế giới này thì sẽ dùng xưng hô kiểu hiện đại. Tuy rằng hơi kệch cỡm vì không hợp với bối cảnh lắm

6. Chương 6: Thẩm Vấn

Khi Kỷ Nhiên đang nơm nớp lo sợ bước vào ngự thư phòng, áp lực trong phòng tựa hồ sắp ngưng thành thực thể đến nơi rồi, cũng không biết Hoàng đế sẽ trừng phạt mình thế nào, chỉ cần không quá tàn nhẫn, vì Kỷ gia, ông đều nhịn.

“Đi đâu?” Thanh âm của Hoàng đế đều đều không gợn sóng, giống như đang hỏi “Ăn cơm chưa” vậy, nhưng vào tai Kỷ Nhiên lại thành bình yên trước cơn bão.

“Là thế này Hoàng Thượng, lúc sáng nay, sau khi Văn Túc đại nhân ra khỏi ngự thư phòng, ta liền đi theo tiễn y một đoạn đường, nhưng ai ngờ sân của Văn Túc đại nhân lại xa như vậy hẻo lánh như vậy, Kỷ Mặc từ nhỏ chính là một tên mù đường, nhìn thấy kiến trúc vĩ đại của hoàng cung, nước róc rách chảy qua hòn non bộ, hoa tươi nở rộ chim hót líu lo, ta một bên mang theo tâm tình chiêm ngưỡng thưởng thức phong cảnh, một bên tìm đường trở về, không ngờ tìm lâu như vậy vẫn không tìm thấy, sau đó lại đối diện không thờ được, không cẩn thận vấp chân vào một bụi cỏ, lập tức nằm hôn mê trong bụi cỏ, chờ đến khi ta tỉnh lại thì trời đã tối đen rồi, lòng ta nghĩ Hoàng Thượng ngài khẳng định đang ráo diết tìm ta khắp nơi, vì thế cũng không còn tâm tình thưởng thức phong cảnh nữa, tóm lấy một cung nữ hỏi đường về ngự thư phòng,

sau đó ta rút cuộc đã trở lại, Hoàng Thượng, ta rất nhớ ngài nha!” Kỷ Nhiên một phen nước mắt nước mũi đau khổ kể lại lịch sử huyết lệ mình đã bịa sẵn, trong lòng âm thầm cười trộm mình quả thực là thiên tài.

Mà Hoàng Thượng bên này đã sớm tức giận đến giật giật khoe miệng, hiển nhiên đã bị cố sự mà Kỷ Nhiên chém đến tung ngói ngự thư phòng dọa sợ, đôi mắt khóa trụ bàn tay nhỏ đang bắt an mà lộn xộn của Kỷ Nhiên, lòng nổi lên tâm tư muốn trêu đùa Kỷ Nhiên.

“Trẫm thế nào cũng không nhìn thấy người có chỗ nào nhớ trẫm, trẫm chỉ nhìn thấy một ngự tiền thị nữ vì phạm sai lầm mắc tội khi quân đang không ngừng bào chữa.”

Khi quân? Kỷ Nhiên choáng váng, hấn đối với cái từ “khi quân” này đặc biệt dễ bụng, bởi vì mình bây giờ không lúc nào là không khi quân, chỉ cần không cẩn thận là có thể kéo cả nhà xuống suối vàng, tức khắc cũng luống cuống, “Hoàng Thượng, ai khi quân? Trời đất chứng giám, ta thề ta không có lòng khi quân!” Tui thật sự không có lòng khi quân mà, tất cả đều do bị buộc phải làm vậy. Huống hồ này cũng không tính là khi quân đi, chỉ là một trò đùa, một trò đùa nho nhỏ mà thôi.

Người cư nhiên còn dám thề? Kỷ Mạc, người giỏi lắm.

“Kỷ Mạc, người đã đến đây lâu như vậy, trẫm trước giờ chỉ nghe thấy người tự xưng là ‘ta’ mà không phải là ‘nô tỳ’.”

Kỷ Nhiên sưng sốt một chút, ủa, không phải đang nói về chuyện khi quân sao? Như thế nào lại lái sang vụ này rồi, Kỷ Nhiên muốn khóc, một đại nam nhân như mình lại phải xưng nô tỳ nô tỳ cả ngày, còn không bằng bảo mình chết quách đi cho rảnh nợ, vốn dĩ còn tưởng hoàng đế không nói là vì không để trong lòng, nào ngờ hôm nay đột nhiên lại nhớ tới, quả thực đủ xui xẻo.

“Thôi tạm bỏ qua vấn đề này, trẫm niệm tình người còn nhỏ tuổi nên không so đo với người.” Kỳ thật chỉ có bản thân chàng mới biết được cái cố này có bao nhiêu dở hơi, nhưng mà chàng cũng không muốn miệt mài theo đuổi nguyên nhân đó lắm, “Nhưng người cũng lớn mật lắm!” Hoàng đế hung hăng ném tấu chương trong tay xuống, một tiếng vang lớn đột ngột vang lên làm Kỷ Nhiên sợ tới mức động cũng không dám động.

“Kỷ Mạc, một ngự tiền thị nữ lại đi gặp lén triều đại quân sư, người nói xem người bị tội gì!” Hoàng đế gắt gao nhìn người đang đứng trước mắt, đôi mắt tựa hồ sắp phun ra lửa, dường như đang nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu này. Khi thị vệ tới bẩm báo Kỷ Mạc cả ngày đều ngồi trong phòng Văn Túc, trong lòng chàng bùng lên lửa giận vô danh, một ngự tiền thị nữ nho nhỏ mà thôi, nàng cũng dám..... Nếu là trước kia chàng làm sao sẽ mời người đến hưng sư vấn tội như thế này cơ chứ, không gọi người kéo ra ngoài chém là may rồi, nhưng mà bây giờ cư nhiên lại...Hoàng đế nghĩ mấy ngày này mình có phải bị bệnh rồi hay không.

Kỷ Nhiên sợ tới mức tiểu tâm can run lên run lên, hoàng đế đáng chết này, rõ ràng biết ông đi đâu còn làm bộ làm tịch hưng sư vấn tội, ông đây có khác gì thằng hề nhảy nhót không, chú mày thấy chơi vui lắm à?

“Hoàng Thượng, chúng ta là nhất kiến như cố (vừa gặp mà như đã quen từ lâu), quang minh chính đại mà gặp mặt, tuyệt đối không lén lút lút lút như ngài nói.” Nói đùa, hai đại nam nhân có cái gì mà vụng trộm với chả không vụng trộm.

“Không có?” Cư nhiên còn dám狡 biện?

“Không có, Hoàng Thượng, trái tim ta vẫn luôn ở chỗ ngài nha, trước giờ chưa từng thay đổi, sao có thể đi vụng trộm với kẻ khác? Ta đều nói sự thật, chúng ta chỉ ngồi tâm sự mà thôi, tuyệt đối không có cái gọi là quan hệ không chính đáng!”

Tuy rằng biết mồm Kỷ Mạc chỉ toàn lời nói dối, nhưng khi chàng nghe thấy hấn nói tâm hấn vẫn luôn ở nơi chàng, vẫn nhịn không được mà nguôi giận.

“Lần đầu gặp mặt có cái gì mà tâm sự?”

“Hoàng Thượng ngài không biết đấy thôi.” Kỷ Nhiên thấy hoàng đế tựa hồ không còn sinh khí nữa, cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó nghĩ đến Văn Túc, lại nghĩ đến con đường tự do sau này, nhịn không được bắt đầu trở nên hưng phấn: “Văn Túc có duyên với ta lắm đó, thân thể không sai biệt lắm, sở thích cũng không sai biệt lắm, chủ yếu là hạnh phúc sinh hoạt của ta sau này còn phải dựa vào y, ngài nói ta có thể không cao hứng sao? Còn có nha...Ấy Hoàng Thượng, ngài làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế?”

Kỷ Nhiên còn đang cao hứng ba hoa chích chòe, đột nhiên thoáng nhìn thấy bộ mặt đen đến không thể đen hơn của hoàng đế, lập tức câm mồm.

Hoàng đế từ bé đến giờ chưa từng thấy một nữ tử nào vô sỉ như vậy, một bên nói thích mình, một bên lại hưng phấn biểu đạt với mình sự yêu thích với một nam tử khác, chàng cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp bị Kỳ Mạc mài mòn đến nơi rồi, chỉ muốn vung tay kéo ra ngoài chém, nhưng lại luyến tiếc. Luyến tiếc? Hoàng đế sưng sốt, trầm tư nhiên lại có lòng thương hại với một nữ nhân? Không đúng, chắc chắn là do trầm thấy đùa nàg rất vui, để nữ tử hèn kém thích nhân hạ thi thoảg lại ngổ ngổ này sống thêm vài ngày cũng chẳng có hại gì.

“Hiểu Văn Túc như vậy sao? Vậy người thử nói về thân thể của Văn Túc đi?” Minh điều động nhiều nhân lực đi điều tra thân thể của Văn Túc như thế cũng không thu được gì, không ngờ rằng nàg cư nhiên lại biết, đúng lúc mình có thể lợi dụng một phen.

Kỷ Nhiên vội che miệng lại, nghĩ thầm sao miệng mình lại rộng như thế chứ, may quá chưa lộ ra hại Văn Túc, nếu không thì biết giải thích với y như thế nào đây.

“Không biết.”

“Không biết?” Hoàng đế tuy kiến thức rộng rãi cũng phải cặn lời.

“Thật sự không biết, Hoàng Thượng, là ta cảm thấy thân thể của hai chúng ta rất giống nhau, Văn Túc chưa từng kể gì với ta, là ta tự đoán.”

Văn Túc, Văn Túc, còn gọi thân thiết như vậy à.

“Vậy người nói xem giống chỗ nào?”

“Cảm giác..... Ách... Chỗ nào cũng giống.” Cầu ngài tha cho tôi đi, còn hỏi nữa là tôi đâm đầu vào tường chết cho ngài xem.

“Cút đi.” Hoàng đế chỉ cảm thấy nếu còn xàm với nàg nữa thì mình sẽ bị tổn thọ 2 năm.

Kỷ Nhiên giống như được đại xá, chạy trốn so con thỏ còn nhanh hơn, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi đâu. Nghĩ mình phạm phải tội lớn như vậy, hoàng đế cũng không xử phạt mình, đột nhiên thay đổi ấn tượng với hoàng đế, tên hoàng đế này kỳ thật cũng không xấu tính như mình tưởng tượng.

Ban đêm, Kỷ Nhiên lại gặp được Hỏa Bạc như ý nguyện.

“Tiểu tử, xem ra cũng có chút năng lực đấy!”

“Tất nhiên rồi, cũng không xem ông đây là ai! Phần thưởng đâu? Mau lấy ra!”

Khóe miệng Hỏa Bạc giật giật, tiểu tử này, trừ bỏ mấy thứ đó thì trong mắt còn cái gì không.

“Đây là một quyển bí tịch võ học, người giữ cho cẩn thận, lấy tư chất bây giờ của người, muốn học tốt cái này rất đơn giản, đến lúc đó có lẽ ngoại trừ ta và Văn Túc, phạm nhân trên cơ bản đều không phải đối thủ của người.”

Kỷ Nhiên cười tủm tỉm nhận đồ, ra vẻ ‘ông biết ngay mà’ cẩn thận nhét bí tịch vào trong ngực. Tiểu tử này không tồi, coi như đáng để ông đi liều mạng.

“Hỏa Bạc, thuận tiện hỏi một chút võ công của Văn Túc thế nào?”

“Nam nhân của ta tự mình dạy còn có thể kém sao! Người chỉ cần tự bảo vệ mình, không cần lo lắng cho sự an nguy của y.”

“Vậy là tốt rồi.” Kỷ Nhiên không biết về sau sẽ phát sinh chuyện gì, nhờ lúc đó gặp phải tình huống bất đắc dĩ không thể không bán đứng Văn Túc, hẳn coi như có chết cũng thấy yên lòng.

7. Chương 7: Hiến Kế

Sáng sớm sáng sớm, Kỷ Nhiên không phải tập thể dục buổi sáng tập thể dục buổi sáng, cũng không phải pha trà pha trà, càng không phải ngủ nướng ngủ nướng, hẳn phải đến ngự thư phòng quét tước từ khi trời còn chưa sáng, nếu còn thừa thời gian thì đi ăn sáng một chút, không có thời gian thì trực tiếp đợi hoàng đế hạ triều rồi hầu hạ, cuộc sống này Kỷ Nhiên trải qua mấy ngày đã không thể chịu nổi nữa, nhớ trước đây khi mình còn ở nhà, không phơi mông ngủ đến khi mặt trời chiếu thẳng đỉnh đầu hẳn tuyệt đối sẽ không rời giường, còn cuộc sống bây giờ, thức dậy so với gà còn sớm hơn, ngủ so với trâu còn ít hơn, mỗi buổi tối hẳn đều phải không ngừng tu luyện bí tịch võ công, Kỷ Nhiên kinh hãi phát hiện bản thân mình biến hóa càng lúc càng lớn, cảm thấy sức lực càng ngày càng mạnh, ngẫu nhiên ở một nơi không có ai luyện mấy thứ như khinh công, tâm tình quả thực tốt đến mức muốn bay lên trời. Nhưng cũng chỉ qua mấy ngày, hai mắt của Kỷ Nhiên đã biến thành mắt gấu trúc danh xứng với thực.

Kỷ Nhiên bây giờ, chính là vừa cầm cây chổi quét rác vừa ngủ gật, nửa ngày rồi vẫn đang di động ở một chỗ.

Hoàng đế mang theo Văn Túc hạ triều trở về thấy chính là bộ dáng Kỷ Nhiên ôm cây chổi mơ màng ngủ gật. Văn Túc rút cuộc phì cười. Hoàng đế hung hăng trừng mắt nhìn Văn Túc một cái, Văn Túc mới miễn cưỡng cười, Kỷ Nhiên này quả thực quá đáng yêu.

Hoàng đế làm bộ khụ hai tiếng thấy Kỷ Nhiên vẫn không có nửa điểm động tĩnh, trên mặt trầm xuống, Văn Túc thấy tình huống không đúng, vội vàng tiến lên đẩy đẩy Kỷ Nhiên, “Kỷ Mạc, tỉnh tỉnh.”

“Văn Túc?” Kỷ Nhiên mở mắt ra không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy Văn Túc, kích động đến mức ném cây chổi sang một bên, đang định tặng cho y một cái ôm gấu, đột nhiên nhìn thấy hoàng đế âm trầm đứng một bên, lập tức dừng động tác, “Hoàng Thượng, sớm!”

Sớm? Khỏe miệng Văn Túc giật giật, thẳng nhóc này thật lớn mật.

Hoàng đế căn bản không thèm để ý đến hắn, bắt đầu đối thoại với Văn Túc, Kỷ Nhiên đang lúc cao hứng vì rốt cuộc có thể ra ngoài nghỉ ngơi, không ngờ rằng hoàng đế nói từ nay trở đi phạm là gặp mặt Văn Túc thì mình có thể không cần lắng tránh, nhìn nhìn gương mặt cười hề tiện của Văn Túc, Kỷ Nhiên cảm thấy mình lại bị hố.

Kỷ Nhiên nhàm chán đứng một bên hà hơi, mơ màng sắp ngủ. Căn bản không thèm nghe bọn hắn ngồi đó xàm nhồn cái gì.

Không biết qua bao lâu, chờ Kỷ Nhiên hoàn toàn tỉnh táo lại, Văn Túc chẳng biết đã chạy đi đâu rồi, chỉ có hoàng đế một mình ngồi ở án thư phê duyệt tấu chương, kỳ quái, sao tên hoàng đế kia hôm nay thấy tui ngủ lại không khó xử tui nhỉ?

“Khoa cử này rốt cuộc là thứ gì?” Hoàng đế lăm bằm lăm bầu một câu, nhưng người nói vô tâm, người nghe cố ý. Kỷ Nhiên vừa nghe thấy từ hiện đại “khoa cử”, tức khắc nghĩ tới Văn Túc, nghĩ thầm thẳng nhóc này thật là gian trá, mang tri thức ở hiện đại về đây khoe khoang.

Kỷ Nhiên thấy hoàng đế không ngừng nhăn mày, người ta vẫn nói nam nhân khi nghiêm túc là mê người nhất, tên hoàng đế này lúc nghiêm túc lên quả thật ngay cả mình cũng bị mê hoặc, có lẽ xuất phát từ biết ơn hoàng đế không quấy rầy mình ngủ, cũng có thể vì muốn so bì với Văn Túc, Kỷ Nhiên nhịn không được phát biểu ý kiến của mình.

“Khoa cử cũng chỉ là chế độ tuyển chọn quan viên mà thôi.”

Hoàng Thượng kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tưởng tượng được nhìn Kỷ Mạc, mình rõ ràng nhớ lúc nói chuyện khoa cử, vì đề phòng Kỷ Mạc, thấy hắn ngủ nên cố ý không gọi hắn dậy. Khi Văn Túc nói về khoa cử, bản thân mình cũng chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, tiêu hóa nửa ngày mới có thể tiêu hóa được hết cái chế độ lớn mật này, lại không thể không cảm thán tài năng của Văn Túc, chỉ là chàng như thế nào cũng sẽ không ngờ rằng nha đầu nhỏ nhố trước mắt này cư nhiên cũng biết về khoa cử.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của hoàng đế, lòng tự trọng của Kỷ Nhiên được thỏa mãn vô bờ bến, bắt đầu định đặc nói về khoa cử: “Chế độ khoa cử chính là chế độ tuyển chọn quan viên đã được đơn giản hóa, trước lấy

thành trấn nông thôn làm đơn vị, tiến hành một lần khảo thí, nội dung khảo thí có thể là tứ thư ngũ kinh, cũng có thể là cầm kỳ thư họa cưỡi ngựa bắn cung đánh võ vân vân, chọn ra người đứng đầu tôn làm ‘cử nhân’, cử nhân của các trấn sẽ vào kinh dự thi, đề mục do triều đình thống nhất ra, những kẻ đủ tư cách được xưng là ‘tiến sĩ’, cuối cùng Hoàng Thượng ngài tự mình phỏng vấn, gọi là thi đình, rồi Hoàng Thượng ngài chọn ra người đứng đầu, đứng thứ hai và đứng thứ ba, kẻ đứng đầu là Trạng Nguyên, người đứng thứ hai là Bảng Nhãn, người đứng thứ ba là Thám Hoa, các quan viên cứ dần dần được chọn ra từ con đường này mới có đủ tài đức, nhất định có thể vì trợ triều ta mà giúp một tay.”

Hoàng đế đã hoàn toàn sợ ngây người, lời nói của Kỷ Mặc không giống hoàn toàn với Văn Túc, nhưng cũng giống tám chín phần mười, chàng không ngờ rằng một nữ tử nho nhỏ lại có trí tuệ như vậy, chỉ có thể rửa mắt nhìn nàng.

“Ý người thế nào?”

Kỷ Nhiên không ngờ rằng hoàng đế sẽ dò hỏi ý kiến của hắn, trong lòng có hơi giật mình, tên hoàng đế đó bây giờ ngay cả lời của một con thị nữ cũng có thể nghiêm túc lắng nghe như thế, hơn nữa còn dò hỏi ý kiến, mình quân bực này hiện giờ đúng là hiển thấy, xem ra vương triều Thánh Lăng này về sau nhất định sẽ trở thành đương kim đệ nhất hoàng triều.

“Ta cảm thấy hiện giờ đại thế chưa định, muốn thực hành chế độ này nhất định sẽ gặp phải người khác ngăn trở, điều này còn phải phụ thuộc vào Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng tin tưởng mình có thể sấm rền gió cuốn quán triệt xuống, ta tin trong tương lai vương triều nhất định sẽ vì quyết đoán lúc này của Hoàng Thượng mà phồn vinh.”

“Tốt!” Hoàng đế tán thưởng nhìn Kỷ Mặc, khen thay cho một Văn Túc, khen thay cho một Kỷ Mặc, có thể được hai người này tương trợ chính là vinh hạnh của triều ta.

8. Chương 8: Thất Tâm

Hoàng đế làm việc thật đủ sấm rền gió cuốn, không đến mấy ngày đã có thể công bố chế độ khoa cử một cách kỹ càng tỉ mỉ, cả nước ồ lên. Không ngoài sở liệu, bị không ít đại thần thế hệ trước ngăn trở, nhưng tất cả đều bị hoàng đế trấn áp, đương nhiên đại đa số đều cao hứng với chế độ này, mỗi một văn nhân đều cảm kích hoàng đế anh minh, không nghĩ rằng mình cũng sẽ có một ngày trở nên nổi bật, Thánh Lăng vương triều lập tức thịnh hành văn nhân chi phong (con gió văn nhân).

Hoàng đế mượn việc này diệt trừ không ít dị kỷ, tân nạp vào không ít người có tài năng, dần dần củng cố thế lực của mình, Thánh Lăng vương triều ngênh đón một thời đại mới.

Đại vị của Kỷ Nhiên cũng bởi vậy mà được nâng lên, tuy rằng vẫn mang danh hiệu của ngự tiền thị nữ, nhưng đãi ngộ so với trước kia không biết đã cao hơn bao nhiêu đâu, Kỷ Nhiên cảm thấy giới thiệu về chế độ khoa cử cho hoàng đế chính là quyết định chính xác nhất cả đời mình. Hiện giờ Kỷ Nhiên muốn ngủ bao nhiêu lâu thì ngủ bấy nhiêu lâu, ngủ chán rồi đi ăn cơm, ăn cơm xong thì tới ngự thư phòng trợ giúp hoàng đế, thuận tiện đề xuất ý kiến của mình cho hoàng đế, nhìn hoàng đế càng ngày càng thưởng thức bản thân mình, Kỷ Nhiên chỉ cảm thấy sự tự tin của mình càng ngày càng mạnh, sắp đơ não không nghĩ được gì nữa rồi.

Tâm tình của Hoàng đế rất tốt, đơn độc mở tiệc chiêu đãi Văn Túc, Kỷ Nhiên. Ba người vây quanh bàn ăn trong tấm cung của Hoàng đế, tâm tình của người nào cũng cực kỳ tốt.

“Hiện giờ Thánh lăng có địa vị như vậy, cũng là do được nhị vị tương trợ, thật không thể tin được một nữ tử như Kỷ Mặc lại có những giải thích độc đáo như vậy, Kỷ Chung Quốc cuối cùng cũng dạy ra được một nữ nhi tốt.”

Hoàng đế uống xong một chén rượu, không ngừng tán thưởng Kỷ Mặc.

“Quá khen, quá khen.” Kỷ Nhiên khiêm tốn nói, nhìn biểu tình muốn cười lại không dám của cười Văn Túc, hẳn thật muốn cầm cục gạch chọi y. Lão tử bây giờ thân nữ nhi đấy, cho chú mày cười chết luôn!

“Hoàng Thượng sao lại cảm thấy Kỷ lão Vương gia cuối cùng cũng dạy ra được một nữ nhi tốt chứ?” Văn Túc uống một ngụm rượu rồi hỏi, hài hước nơi đáy mắt có ngăn cũng ngăn không được.

Đại khái là do say, cũng có thể là do tâm tình tốt, Hoàng Thượng nói thẳng không cố kỵ: “Đại tỷ tỷ Kỷ Linh của Kỷ gia tuy có tài năng, nhưng cái tính tình thì không ổn, tàn nhẫn đến độ nam nhân cũng không dám tới gần. Nhị tiểu Vương gia Kỷ Giác và Tam tiểu Vương gia Kỷ Sơ của Kỷ gia đều có một cái đức hạnh, luôn vội vàng làm sinh ý bên ngoài, uống một thân tài hoa không hiển trưng cho triều đình.”

Kỷ Nhiên nghe thế thì ngửa răng, người Kỷ gia của lão tử đều chướng mắt chú mày.

“Vậy Tứ tiểu vương gia Kỷ Nhiên thì sao?” Văn Túc lại dùng cái ngữ khí ‘hôm nay không chọc mày tức chết thì không thôi’ hỏi.

“Hắn? Người cũng nghe mọi người đồn ròi đấy, Tứ tiểu vương gia của Kỷ gia, đệ nhất ngu xuẩn của Thánh Lăng, phế vật có tiếng của Kỷ gia.”

Dựa vào! Kỷ Nhiên muốn nhảy dựng lên đánh chết chàng, nếu một ngày nào đó chú biết người chú bây giờ coi trọng chính là Tứ tiểu vương gia Kỷ Nhiên của Kỷ gia mà lúc trước chú luôn chán ghét, chú có dám nói chú sẽ không giết chết anh không?

Văn Túc che miệng cười trộm, Kỷ Nhiên vút một ánh mắt qua, ý tứ thực rõ ràng, ông dám cười nữa thử xem?

“Hoàng Thượng, Kỷ Nhiên bây giờ không phải đã sửa sai rồi hay sao? Nghe nói đang ở trong nhà, rất lâu rồi không đi gây chuyện nữa.” Văn Túc nói.

“Chó có thể ngừng ăn phân sao?”

“Choang!” Kỷ Nhiên hung hăng đập vỡ một cái ly, mày mới là chó, cả nhà mày đều là chó!

“Làm sao vậy?” Hoàng Thượng mê mang nhìn Kỷ Mạc.

“Trượt tay. Hoàng Thượng, ta ăn no rồi, đi trước.” Kỷ Nhiên không đợi Hoàng Thượng phản ứng đã chạy ra đại môn, để lại Hoàng đế vẻ mặt mê mang và Văn Túc với khuôn mặt tiện cười.

Kỷ Nhiên tức giận bắt bình trở lại phòng, vẻ mặt buồn bực ngồi trên giường, thật là có khổ mà không dám nói, mình đã bị chửi như vậy, lại chẳng thể tự bào chữa cho bản thân. Đậu xanh, cái gì mà chó có thể ngừng ăn phân sao? Lão tử có chọc mày bao giờ đâu! Còn cả tên Văn Túc kia nữa, chờ ngày nào đó ông rơi vào tay lão tử, lão tử sẽ cho ông biết tay!

Đang lúc Kỷ Nhiên buồn bực lâu bầu, cửa đột nhiên bị mở ra. Hoàng đế vẻ mặt say khướt đi vào, Kỷ Nhiên ghét bỏ nhìn chàng: “Hoàng Thượng, sao ngươi lại tới đây?”

“Kỷ Mạc, ngươi vừa rồi làm sao vậy?” Hoàng đế lo lắng đặt móng ngồi xuống bên cạnh Kỷ Mạc, ánh mắt mê ly, hai má đã hồng. Kỷ Nhiên có chút ngây người, hung hăng lắc đầu, đêm nay tên hoàng đế này cũng quá câu dẫn người đi?

“Không có việc gì.” Kỷ Nhiên xoay đầu không thèm nhìn chàng.

“Trẫm đã biết, nhất định là do trẫm nói bậy về Kỷ gia, nên ngươi mới không cao hứng. Nhìn trẫm, Kỷ Mạc.” Hoàng đế nâng đầu Kỷ Mạc lên, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Kỷ Mạc, có chút say, Kỷ Mạc cũng thật đẹp, đặc biệt là biểu tình ngây ngốc hiện giờ, hai con mắt tròn lớn, gương mặt ửng đỏ, đôi môi hơi chu lên, thật muốn, thật muốn.....

Kỷ Nhiên cũng gắt gao nhìn biểu tình có chút mê ly của hoàng đế, phần nộ lúc này đã sớm bị quăng lên chín tầng mây, khi đôi tay hơi thô ráp của hoàng đế áp lên mặt mình, tim của Kỷ Nhiên hung hăng lỡ một nhịp.

Mặt hai người càng ngày càng gần, Kỷ Nhiên nhìn khuôn mặt ai đó gần trong gang tấc, nhẹ nhàng nhắm lại mắt. Đột nhiên bị một vật nặng ối là nặng đè lên vai mình, khoe miệng Kỷ Nhiên giật giật, tên đáng chết này thế mà lại dựa vào vai mình ngủ rồi.

Đẩy Hoàng đế lên trên giường, sau khi đắp chăn đàng hoàng cho chàng, Kỷ Nhiên nhìn thụy nhan không hề cảnh giác của Hoàng đế, đột nhiên dằn mặt, mình đang làm gì vậy?

Kỷ Nhiên hoảng loạn ngồi dưới đất, tay run rẩy xoa môi mình, vừa rồi, vừa rồi mình đang chờ mong cái gì? Chàng hôn? Kỷ Nhiên mày điên thật rồi, mày đường đường là một thằng đàn ông, thế nào lại muốn hôn một thằng đàn ông khác chứ! Mày bị Hỏa Bạc với Văn Túc dạy hư rồi. Kỷ Nhiên hoảng hốt nhìn hoàng đế, mí mắt chịu nặng rồi mơ hồ ngã xuống mép giường.

9. Chương 9: Tuyệt Trì

Sáng sớm, hoàng đế xoa xoa đầu mình, đau đầu quá! Nhớ tối hôm qua uống rất nhiều rượu, chẳng biết tự dưng nghĩ thế nào lại muốn nhìn thấy bộ dạng cao hứng của Kỷ Mạc nên đến chỗ nàng, sau đó...không có sau đó, khi chàng nhận ra đây là phòng của Kỷ Mạc thì hoảng hốt một lát, mình cứ nhiên lại không hề cảnh giác mà ngủ ở một nơi xa lạ?! Trước kia dù có ở trong tấm cung của mình thì mình cũng tuyệt đối không ngủ say như chết thế này. Khi còn đang ảo não thì đột nhiên nhìn thấy Kỷ Mạc ghé vào mép giường ngủ đến ngon lành, một nơi nào đó trong tim đột nhiên trở nên mềm mại.

Hoàng đế ngồi dậy cố gắng nhỏ tiếng không quấy rầy nàng, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng lên giường, đắp chăn đàng hoàng. Làm xong tất cả mọi chuyện chàng mới ngủ gật, tự giễu cười, hóa ra mình cũng có thể chiều cổ một nữ nhân đến thế? Nhìn Kỷ Mạc dường như đang mơ một giấc mộng đẹp, khoe miệng cong lên, chàng không nhìn được sờ sờ khoe môi của Kỷ Mạc, thật mềm.

Chàng hoảng loạn sắp xếp lại trái tim đang mê loạn của mình, chạy như bay về ngự thư phòng, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không xem được tấu chương. Trong đầu chỉ toàn là hình ảnh đôi mắt cong cong, khoe miệng tùm tùm của Kỷ Mạc.

Kỷ Nhiên sau khi tỉnh lại thấy mình đang nằm ngủ trên giường, tự nhiên biết là ai làm, khoe miệng cong lên, tâm tình đặc biệt tốt. Hắn qua loa thu thập một chút đã chạy tới ngự thư phòng, vừa vào cửa, quả nhiên thấy hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, Kỷ Nhiên cũng không quấy rầy chàng, lẳng lặng đứng chờ một bên. Nếu là trước kia, Kỷ Nhiên tuyệt đối sẽ chỉ ngoan ngoan đứng một bên cosplay tượng nữ thần, nhưng hôm nay Kỷ Nhiên lại bắt đầu lặng lẽ đánh giá người nào đó. Khi nhìn thấy hoàng đế nhíu mày, hắn cũng nhíu mày, lúc nhìn thấy hoàng đế cười, hắn cũng sẽ cảm thấy vui vẻ theo, hắn nghĩ hoàng đế nhất định rất mệt, muốn tiến lên xoa xoa bả vai giúp chàng, hắn nghĩ thế nào thì làm thế đó.

Thời điểm một đôi tay đặt lên bả vai mình bắt đầu mát xa, hoàng đế sửng sốt một chút, trong lòng có chút vui vẻ, tấu chương gì gì đó cũng trở nên thật dễ nhìn, ừm, bây giờ có thể xem thêm mấy bản tấu chương nữa.

Vì thế, bắt đầu từ hôm đó, mỗi lần hoàng đế không xem được tấu chương lại kêu Kỷ Nhiên lại đây hầu hạ, ban đầu chỉ muốn Kỷ Nhiên mát xa cho chàng, sau này lại cảm thấy chỉ cần Kỷ Nhiên ở bên cạnh mình đã thấy thư thái rồi.

Kỷ Nhiên gần đây cứ cảm thấy mình càng ngày càng không bình thường, trái tim mình luôn đặt bên người hoàng đế, đến thẳng ngực cũng minh bạch, bản thân mình, đã thua trong tay nam nhân này rồi. Kỷ Nhiên tìm được Văn Túc, bắt đầu không ngừng phun tào.

“Văn Túc, làm sao bây giờ? Tôi sắp biến thành ái nam ái nữ giống Hỏa Bạc rồi.”

Khoe miệng Văn Túc cong lên, cảm thấy buồn cười, Hỏa Bạc bị nói là ái nam ái nữ mà vẫn chưa nhảy dựng lên cũng coi như thằng oắt Kỷ Nhiên này mạng lớn. “Ái nam ái nữ thì làm sao, không có việc gì đâu, chờ hoàn thành chuyện này, ông lại khôi phục thân nam nhi trở về tìm hắn là được mà.”

“Ông cũng không phải không biết Hoàng Thượng hẳn ghét Kỷ Nhiên bao nhiêu.” Nhớ tới ánh mắt chán ghét của hoàng đế mỗi khi nhắc tới Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên lại đưa lòng đến không thở được.

“Đó là vì Hoàng Thượng hẳn không biết nó là ông.”

“Lâu như vậy, tôi ngay cả tên hẳn cũng không biết.”

“Hắn sẽ nói cho ông.”

“Văn Túc, vạn nhất Hoàng Thượng hẳn chán ghét đồng tính luyến ái thì làm sao bây giờ?”

“Nếu không tôi giúp ông hỏi một chút?”

“Không cần.” Kỷ Nhiên nghĩ, thôi kệ, chờ qua chuyện nam giả nữ trang này mình lại nỗ lực một phen, nếu vẫn không được thì ta tiếp tục làm người bình thường vậy.

“Văn Túc, chuyện của ông còn chưa nào xong sao?”

“Nhanh thôi, nhanh thôi, chờ một chút.”

Dù Kỷ Nhiên không đợi được nữa cũng phải đợi.

Mấy ngày nay Kỷ Nhiên nếu có thể tránh Hoàng Thượng thì tận lực không gặp mặt, có đôi khi cả ngày đều không tới ngự thư phòng, thời điểm hoàng đế tự mình tới mới nói mình ngủ quên. Phần lớn thời gian Kỷ Nhiên đều đứng ngoài cửa, một tránh hai trốn, mấy ngày này số lần gặp mặt chỉ đến được trên đầu ngón tay.

Trước kia là vì chưa thích nên không phát hiện, bây giờ để ý mới nhận ra hoàng đế là một thẳng nam thuần chủng, buổi tối mỗi ngày đều ân ái với ái phi của chàng, Kỷ Nhiên rất ảo não, nhưng hẳn lại chẳng có tư cách gì mà xen vào nói không cho.

Hoàng đế cũng phát hiện mấy ngày gần đây Kỷ Mạc đang trốn tránh chàng. Nhân một cơ hội, chàng gọi Kỷ Nhiên ở lại tắm cùng dùng bữa.

“Kỷ Mạc, trầm như thế nào lại cảm thấy người đang trốn tránh trầm?” Hoàng đế nhìn Kỷ Mạc đang thổi canh, hỏi.

“Không, không có mà.” Kỷ Nhiên không dám nhìn hoàng đế, tận lực giả bộ tự nhiên hơn một chút.

Văn Túc thấy vậy bắt đầu dĩ lắc đầu, Kỷ Nhiên ơi Kỷ Nhiên, thích ai không thích lại đi thích Hoàng Thượng cơ chứ?

“Còn nói không có?” Hoàng đế bắt mắt nhìn Kỷ Mạc, đột nhiên nhớ tới đạo này kinh thành đang ồn ào một chuyện, “Đúng rồi, nghe nói gần đây kinh thành xuất hiện một hái hoa tặc, tên đạo tặc này đặc biệt ở chỗ hẳn rõ ràng là một nam nhân, nhưng hẳn lại chỉ ‘hái’ nam nhân, các người nói xem có buồn cười không cơ chứ!” Nói xong còn tự cười vài tiếng, Văn Túc cũng phối hợp cười vài tiếng.

Không buồn cười, một chút cũng không buồn cười, anh muốn nói cái gì cũng được sao lại khơi ra đề tài này chứ.

Văn Túc ho khan vài tiếng, nhìn nhìn Kỷ Nhiên vẫn luôn vui đầu, hỏi thử hoàng đế: “Không biết Hoàng Thượng đối với chuyện nam nhân và nam nhân yêu nhau có ý kiến gì không?”

Kỷ Nhiên không thể tin tưởng nhìn Văn Túc, bàn tay vẫn xoáy mép áo, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi đợi đáp án.

“Nam nhân làm sao lại đi thích nam nhân được chứ, thật là quá ghê tởm.” Chán ghét rõ ràng nơi đáy mắt hoàng đế như một mũi tên xuyên qua trái tim Kỷ Nhiên.

Ghê tởm. Nguyên lai ở trong mắt anh đây là chuyện ghê tởm, còn tôi lại là một kẻ đáng ghê tởm.

Văn Túc cũng không nói nữa, dù sao mình cũng là đồng tính luyến ái, nghe được mấy lời này khó tránh khỏi sẽ cảm thấy không cao hứng, đồng thời lại vì Kỷ Nhiên mà bênh vực kẻ yếu.

Một bữa cơm này ai cũng chẳng ăn vào. Kỷ Nhiên sớm đã về phòng ngồi buồn.

Thẳng đến khi hoàng đế bước vào, Kỷ Nhiên mới lung tung sắp xếp lại tâm tình. Chỉ còn mấy ngày mà thôi, mình phải giả trang thật tốt.

“Kỷ Mạc, dạo này ngươi bị làm sao vậy?” Hoàng đế vừa vào cửa đã phát hiện Kỷ Mạc đang ngồi trên giường che đầu, đi qua, nâng mặt hắn lên nhìn chăm chăm, đến lúc thấy nước mắt nơi khóe mắt hắn, đáy lòng chàng đầy đau xót, “Ngươi khóc?”

“Ta khóc?” Kỷ Nhiên dùng thanh âm hơi khàn khàn hỏi ngược lại, sau lại tự giễu cười, tôi mà lại khóc sao, thật kỳ lạ.

“Kỷ Mạc, ngươi nói đi là ai khi dễ ngươi, trẫm chém hắn!” Hoàng đế đau lòng ôm hắn vào trong ngực.

Là anh, là anh. Kỷ Nhiên ghé vào bờ vai chàng không lên tiếng. Hắn không biết phải xử lý tình huống bây giờ như thế nào, vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi.

Hoàng đế hơi hơi buông hắn ra, hai tay giam cầm bờ vai hắn, hai tròng mắt khóa trụ Kỷ Nhiên, nhìn một lúc lâu rồi nháy mắt trở nên nhu tình như nước, Kỷ Nhiên luống cuống, chuyện hắn lo nhất cuối cùng vẫn xuất hiện, hắn sợ chàng thích thân phận nữ nhân của hắn, hắn sợ mình sẽ không thể rời khỏi chàng được.

“Kỷ Mạc.....” Than nhẹ một tiếng, hoàng đế vui đầu ngậm lấy cánh môi hắn, đầu Kỷ Nhiên bùm, đàn cả mặt, hàm răng bị cạy ra, đầu lưỡi của chàng lập tức tiến vào, càn quét lung tung. Nụ hôn của hoàng đế nhiệt tình như lửa, cuốn lấy lưỡi của Kỷ Nhiên liều chết triền miên. Thẳng đến khi Kỷ Nhiên bị hôn đến tay chân tê dại, tê liệt ngã lên người hoàng đế, chàng mới buông ra.

“Kỷ Mạc, ngươi đúng là yêu tinh.” Hoàng đế chống tay nhìn Kỷ Mạc, ôn nhu nói.

Anh mới là yêu tinh. Vì sao lại đi tới bước đường này? Anh muốn tôi phải hoàn thành công việc như thế nào? Tôi là nam, tôi là nam. Chỉ có chuyện này, tôi dù có phải đánh đổi tất cả mọi thứ cũng không thể để cho anh biết.

“Hoàng Thượng, có thể nói cho ta biết tên ngươi không?” Đầu Kỷ Nhiên mơ hồ, không chút nghĩ ngợi đã lời vấn đề trong lòng ra hỏi.

Khóe miệng Hoàng đế nhếch lên, sờ sờ Kỷ Nhiên đầu nói: “Vậy ngươi nhớ kỹ, trẫm tên...Tuyệt Trì.”

Tuyệt Trì, Tuyệt Trì. Hóa ra anh là Tuyệt Trì, nhưng tôi lại là Kỷ Nhiên.[1]

[1] cầu giải thích ;;;^;;;

“Không còn sớm, ngủ đi, trẫm ân chuẩn ngươi ngày mai không cần tới hầu hạ, ngươi nghỉ ngơi cho tốt.”

Kỷ Nhiên mơ hồ lên tiếng, Tuyệt Trì hôn hôn trán hắn, xoay người rời đi, đêm vô ngân, Kỷ Nhiên đêm nay mất ngủ.

10. Chương 10: Chân Tướng

Sáng sớm ngày hôm sau Kỷ Nhiên đã rời giường, hắn rất muốn lấy lòng hạ Tuyệt Trì, thế nên sáng sớm đã tự mình chạy xuống phòng bếp nấu một bát cháo nhỏ, lại thả thêm chút hành lá mình yêu nhất vào, hưng phấn mang cho Tuyệt Trì.

Đang ở phê duyệt tấu chương Tuyệt Trì từ xa đã nghe thấy tiếng leng keng của lục lạc va chạm trên chân Kỷ Mạc truyền tới. Chàng đặt tấu chương xuống, dù bận nhưng vẫn ung dung chờ Kỷ Mạc.

“Hoàng Thượng, tới nếm thử cháo ta tự thân nấu cho ngươi này!” Vừa qua cửa Kỷ Nhiên đã í ới gọi người.

“Ngươi nấu?” Chàng không thể tin được hỏi.

“Đương nhiên!”

Tuyệt Trì nghe hắn nói xong cảm thấy mình như vừa ăn mật, muốn ngọt bao nhiêu thì ngọt bấy nhiêu.

Nhưng khi nhìn thấy lớp hành xanh xanh trong bát cháo, chàng hung hăng nhú nhú mày, “Trẫm không ăn hành.”

“A? Hoàng Thượng, như thế là không cân bằng dinh dưỡng đâu, hành không những có thể tăng vị, dinh dưỡng của nó lại còn rất nhiều. Ta Ta thích nhất chính là hành.” Kỷ Nhiên từ bé đã thích ăn hành, đây là thói quen ai cũng không thay đổi được.

“Không được, trẫm không ăn.” Đánh chết chàng chàng cũng không ăn hành.

“Thật sự không ăn?” Nhìn Tuyết Trì vội vàng lắc đầu, Kỷ Nhiên bắt đắc dĩ bưng bát cháo lên, “VẬY ta ăn hành giúp người.”

Kỷ Nhiên một ngụm rồi lại một ngụm ăn sạch sẽ lớp hành trên cháo, rồi đưa lại bát cháo cho Tuyết Trì, “Ăn đi. Cái này không hành.”

Tuyết Trì nhìn cái thìa từng bị Kỷ Nhiên liếm qua, dường như có hơi không được tự nhiên, lại có chút hưng phấn nho nhỏ.

“Trẫm muốn được người ư.”

Kỷ Nhiên bắt đắc dĩ, trừng trừng chàng, thấy vẻ mặt mong chờ của ai kia, đành phải thỏa hiệp. Hắn dùng cái thìa múc một thìa cháo nâng lên, “Há mồm.”

“Trẫm muốn người dùng miệng ư.” Tuyết Trì ái muội chỉ chỉ môi.

Mặt Kỷ Nhiên ‘bụp’ phát đỏ ửng, quăng bát cháo lên trên bàn, trừng mắt nhìn Tuyết Trì hung hăng cắn chặt răng: “TỰ ăn đi.”

“Được rồi.” Tuyết Trì ngậm một thìa cháo trong miệng rồi đột nhiên kéo Kỷ Nhiên qua, chạm vào môi hắn. Nhân lúc Kỷ Nhiên đang ngây người, Tuyết Trì cạy khớp hàm hắn ra, đẩy cháo từ miệng mình sang miệng hắn. Xong việc, chàng liếm khóe môi, chưa đã thèm, nói: “Cháo ngon lắm.”

Đợi Kỷ Nhiên phục hồi tinh thần lại mới biết mình bị người ta đùa giỡn, tức giận đến mức nhảy dựng lên: “Sao người không đi chết đi!”

“Nữ hài tử không được nói lời thô tục.”

“Lão tử mới không phải.....” Nói được một nửa, Kỷ Nhiên thiếu chút nữa cắn phải lưỡi mình, “Là nữ thì làm sao, ta thích thì ta nói đấy! Ta... Ô...”

Trước mắt đột nhiên tối mù, nụ hôn của Tuyết Trì mang theo sự trừng phạt, bá đạo lại ôn nhu, sau khi hôn Kỷ Nhiên đến mức hắn không phân biệt được bắc nam đông tây nữa, Tuyết Trì mới buông tha hắn, giáo huấn nói: “Sau này ta mà nghe thấy người nói một lần, ta sẽ hôn một cái.”

Kỷ Nhiên hung hăng thở dốc, tức giận đến mức nói không ra lời, đồ khốn, coi như anh lợi hại!

Mấy ngày nay, Tuyết Trì đối xử Kỷ Nhiên cực kỳ tốt, Kỷ Nhiên có chút không kịp phản ứng. Tỷ như ngẫu nhiên Tuyết Trì sẽ mang Kỷ Nhiên đi dạo Ngự Hoa Viên, thưởng thức thưởng thức hoa hoa cỏ cỏ, ngẫu nhiên sẽ dạy mình mấy chiêu, rèn luyện rèn luyện thân thể, ngẫu nhiên sẽ ha ha ăn đậu hủ của Kỷ Nhiên, nhưng chỉ cần không quá mức, Kỷ Nhiên đều sẽ cười cho qua. Buổi tối mỗi ngày đều sẽ bảo đầu bếp làm một bàn lớn đồ ăn cùng Kỷ Nhiên hưởng dụng, đương nhiên có sẽ làm riêng vài món có hành cho Kỷ Nhiên. Tuy rằng hàng đêm Tuyết Trì đều muốn ngủ cùng với Kỷ Nhiên, nhưng đều bị cự tuyệt, Tuyết Trì cũng không dám làm quá lên.

Cuộc sống gia đình của Kỷ Nhiên một ngày so với một ngày còn hạnh phúc hơn, hắn biết những ngày như vậy sẽ chẳng kéo dài được bao lâu, nhưng lại không ngờ rằng nó sẽ kết thúc nhanh như vậy.

Ngự thư phòng.

“Người nói, Kỷ gia không có nữ nhi thứ năm?” Tuyết Trì nghe được tin tức mà âm vệ mình cử ra ngoài điều tra về Kỷ Mạc mang về, mày nhăn chặt lại.

“Vâng, thuộc hạ đầu tên tới biên quan nhắc tới Kỷ Mạc với Kỷ lão vương gia, nhưng ông lại nói mình không biết, nhìn dáng vẻ không giống nói dối. Sau đó thuộc hạ lại vào Kỷ vương phủ, người Kỷ gia trăm miệng một lời nói Kỷ Mạc chính là ngũ tiểu thư của Kỷ gia. Thuộc hạ hoài nghi.....”

“Nói.”

“Ngũ tiểu thư của Kỷ gia này chính là Tứ tiểu vương gia của Kỷ gia, Kỷ Nhiên.”

“Sao lại nghi như thế?”

“Thuộc hạ cảm bức họa của Kỷ Mạc tiểu thư ra đường hỏi vài người, bọn họ đều trăm miệng một lời nhận định người trong bức họa tuyệt đối là Tứ tiểu vương gia của Kỷ gia không thể nghi ngờ, ngay cả hóa thành tro cũng nhận ra.”

Đến giữa trưa, Kỷ Nhiên mới rời giường, đuổi đuổi người, đang chuẩn bị thay quần áo thì thấy Tuyết Trì hỏa khí ngạt trời bước vào, đôi mắt chàng tựa như đang phun ra lửa. Kỷ Nhiên giật thót trong lòng, làm sao vậy?

11. Chương 11: Tàn Nhẫn

Tuyết Trì đứng trước giường, cứ như vậy nhìn Kỷ Nhiên, cũng chẳng nói lời nào, rất lâu sau, lâu đến mức Kỷ Nhiên cho rằng chàng sẽ không nói nữa, chàng mới chậm rãi mở miệng: “Trẫm chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày trẫm lại để ý tới một nữ tử như thế. Trẫm thích nhìn nàng cười, thích nhìn nàng tức giận, thích nhìn nàng say giấc nồng, ngày nào trẫm cũng muốn được nhìn thấy nàng, mỗi sáng rời giường, có thể nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của nàng bên cạnh trẫm, bờ môi hơi chu ra, ấm áp như ánh mặt trời, sau khi hạ triều, chỉ cần nhìn thấy thân ảnh của nàng, tất cả mệt mỏi dường như đều biến mất.”

“Thích cái cảm giác nàng xoa vai giúp trẫm, thích nhìn nàng không hề cảnh giác ngủ gà ngủ gật trong phòng trẫm, thích bộ dáng hoảng hốt vô thức nghĩ lí do khi phạm sai lầm của nàng, thích được nghe nàng nói nàng coi trọng mình, mặc dù trẫm biết chúng đều là giả dối. Thích bộ dáng của nàng khi cãi nhau với trẫm, và cả bộ dáng giảo hoạt khi thảo luận cùng trẫm nữa. Trẫm còn ngây thơ nghĩ, tìm được nàng rồi, người con gái trẫm phải bảo hộ cả đời.”

“Cả đời có bao nhiêu lâu, ngay cả trẫm cũng không ngờ rằng ngày này lại tới nhanh đến vậy. Trẫm vẫn luôn rất tin tưởng người, mặc kệ người nói bất cứ điều gì. Trẫm cho rằng người ngẫu nhiên lộ ra sở thích, khẩu vị, ngẫu nhiên ý lại vào trẫm chính là biểu hiện thích trẫm, nguyên lai tất cả đều là trẫm tự mình đa tình.”

Hai mắt Tuyết Trì dính chặt lấy Kỷ Nhiên, nhìn đôi môi run rẩy của hắn, chàng cắn lỗ tai hắn, lạnh lẽo cười: “Kỷ Nhiên, người thật tiện.”

Oanh! Hình như là tiếng thứ gì đó sập xuống. Kỷ Nhiên hoảng sợ trừng lớn hai mắt, “Người, người như thế nào lại biết?” Hắn ghen ngào cắn răng, không ngờ rằng chàng đã biết, làm sao chàng lại biết chứ? Chàng không nên biết chuyện này!

“Hừ!” Tuyết Trì phỉ phỉ ồng tay áo, mắt lạnh nhìn Kỷ Nhiên, “Người ta nói Tứ tiểu vương gia của Kỷ gia phong lưu thành tính, số lần chơi nữ nhân còn nhiều hơn dân đen được ăn cơm trắng, làm sao? Chơi chán nữ nhân rồi? Nữ nhân không còn thỏa mãn Kỷ Nhiên người được nữa sao? Muốn chơi nam nhân? Thật là quá ghê tởm.”

“Ta không có.....” Xin anh đừng nói nữa, anh còn muốn nói tôi như thế nào nữa anh mới cam tâm hả, là tôi sai, sai ở chỗ tôi không nên yêu anh.

“Nói, mục đích của người!” Tuyết Trì một tay bóp chặt cổ Kỷ Nhiên, hai mắt sớm đã không còn sự ôn nhu của tối hôm qua, chỉ còn cừ hận trào ra từ đáy mắt. Đáy lòng Kỷ Nhiên một mảnh bi thương. Đến bây giờ, tất cả đều xong rồi.

“Văn Túc.” Đôi mắt Kỷ Nhiên nhắm lại, quyết tuyệt nói: “Mục đích của ta ngay từ đầu chính là Văn Túc, ngoại trừ y, không còn mục đích nào khác.”

“Văn Túc? Chẳng lẽ chỉ có y mới có thể thỏa mãn người?” Văn Túc, lại là Văn Túc. Văn Túc, Tiểu Văn, thì ra là thế, nguyên lai mục đích của người chỉ là, vì hân.

“Đúng như những gì người nghĩ đấy.” Kỷ Nhiên một chút cũng không muốn giải thích, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc tất cả những chuyện này.

“Được, người thật tàn nhẫn.” Khi Tuyết Trì nghe thấy đáp án này, chàng cái gì cũng không màng nữa, một phát xé toạc quần áo của Kỷ Nhiên, ném hân lên trên giường. Kỷ Nhiên hoảng sợ nhìn chàng, có chết cũng ngờ chàng sẽ đối xử với mình như vậy.

Tuyết Trì cởi hết quần áo của hân ra, cũng không thèm dạo đầu, không cả dùng bôi trơn, hung hăng đâm vào, nhanh chóng trừu động. Kỷ Nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, đau đến nước mắt chảy ròng, máu chảy ròng từ háng xuống, Kỷ Nhiên nhắm mắt lại, đau ngắt đi.

Khi Kỷ Nhiên tỉnh lại thấy xung quanh là một mảnh đen nhánh, nhẹ nhàng giật mình mới phát hiện xương cốt toàn thân mình giống như bị chặt đứt, đặc biệt là hạ thân, đau đến mức chết đi sống lại. Qua một lúc lâu hân mới phát hiện có một chuyện làm hân hoảng sợ không thôi, toàn thân trên dưới hân đều không mặc quần áo! Hỏa Bích đâu? Trong lòng nhảy dựng, quả nhiên, không thấy Hỏa Bích. Trong lòng Kỷ Nhiên một mảnh thê lương, mình sẽ phải chết ở chốn này sao? Hân chậm rãi phát hiện nơi này giống như địa lao, xung quanh tới đến mức không nhìn thấy năm đầu ngón tay, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng “chít chít” của chuột chạy qua. Lạnh quá, đói quá. Kỷ Nhiên ôm chặt hai tay. Không biết Văn Túc thế nào rồi, thằng nhóc đó chắc không cần phải lo lắng đâu, chỉ là Kỷ gia, sẽ không xảy ra chuyện đi? Thực xin lỗi, Đại tỷ, Nhị ca, Tam ca. Kỷ Nhiên bây giờ đã tự thân khó bảo toàn, ta không nghĩ rằng Tuyết Trì chàng lại tàn nhẫn đến thế. (nó chưa giết là may rồi đấy, ở đây mà nghĩ với ngẫm)

Kỷ Nhiên tỉnh lại lần nữa vì bị âm thanh mở cửa đánh thức. Khi nhìn thấy Tuyết Trì mang theo một đám nam nhân tiến vào, hân cuống quýt muốn che khuất từng tấc da thịt của mình, nhưng mà vô dụng. Ánh mặt trời giúp hân nhìn thấy biểu tình của mỗi nam nhân khi nhìn thấy thân thể của mình, Kỷ Nhiên hoàn toàn luống cuống, Tuyết Trì, chàng chẳng nhẽ...đừng...đừng mà...

“Các người hảo hảo thỏa mãn hân cho trẫm! Kỷ Nhiên, người không phải thích được nam nhân làm sao, hiện giờ trẫm ban những nam nhân này cho người, chúng sẽ thỏa mãn người.”

Nhìn bọn chúng không ngừng đến gần, Kỷ Nhiên tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, rơi lệ đầy mặt, hân hết hy vọng nằm trên mặt đất không nhúc nhích, khi mở mắt ra, đầy mắt là một mảnh tro tàn, “Phải làm gì thì làm nhanh lên.”

Tuyết Trì không ngờ rằng, không ngờ rằng hân một chút cũng không cự tuyệt. Hân cứ nằm trên mặt đất không nhúc nhích như thế, chẳng có biểu tình gì, đầy mắt lệ ra tuyệt vọng nói, phải làm gì thì làm nhanh lên.

Một trận gió đánh úp lại, mấy kẻ áp lên người Kỷ Nhiên đồng loạt bị mất mạng, Tuyết Trì bước vọt lên, kéo Kỷ Nhiên lại, không cần dạo đầu gì trực tiếp hung hăng xô xuyên qua, Kỷ Nhiên vẫn không thêm nhúc nhích, mặc Tuyết Trì chàng tiết dục trên người mình. Hân đã không cảm thấy đau được nữa rồi, thân thể đau nhưng sao bằng lòng đau. (Ơ, tội phao hôi ghê, len sàn được 5s rồi biến mất trong vòng một nốt nhạc, các anh có làm gì sai đâu, làm theo lệnh cũng bị giết)

“Kỷ Nhiên, nói đi, nói người không lừa trẫm, nói người yêu trẫm, nói đi!” Tuyết Trì nắm lấy eo hân hung hăng va chạm, không ngừng hô.

Kỷ Nhiên rốt cuộc mở bừng mắt, nhìn người nam nhân trước kia hân từng yêu như vậy, hân cười khổ lắc đầu, “Tuyết... Trì, ta hận...người.”

Người bên trên đình chỉ động tác, lẳng lặng nhìn người dưới thân đã trở nên bất kham, lần đầu tiên nghe thấy hân gọi tên của mình, nhưng lại nói, hận trẫm? Tốt tốt tốt, vậy người hận cả đời đi! Chàng lại không để ý đến Kỷ Nhiên nữa một lần lại một lần phát tiết dục vọng của mình, thẳng đến khi Kỷ Nhiên ngắt đi mới thôi.

Kỷ Nhiên không ngờ rằng khi mình tỉnh lại lần nữa lại đang nằm trong ngự hầu phòng. Nhìn khung cảnh quen thuộc, hân thật sự không còn tâm tình du suy xét ý nghĩ của Tuyết Trì nữa.

Đang hoảng thần thì một tia bạch quang chợt lóe lên trong phòng, Văn Túc thể mà lại xuất hiện trước mặt hắn. Khóe miệng Kỷ Nhiên cong lên, Văn Túc, ông quả nhiên thành thần rồi, trâu bò quá.

“Kỷ Nhiên, ông có ổn không?” Văn Túc nhìn khuôn mặt rõ ràng gầy hơn một vòng của Kỷ Nhiên, cũng biết hắn một chút cũng không ổn.

“Tôi không có việc gì, Văn Túc, xem ra ông sống cũng không tồi, Kỷ gia bây giờ thế nào rồi?” Bây giờ lo lắng duy nhất của Kỷ Nhiên chính là Kỷ gia.

“Kỷ gia không có biến hóa gì, Hoàng Thượng cũng không xử phạt họ.”

“Vậy là tốt rồi.” Kỷ Nhiên yên lòng, chỉ cần việc này không liên lụy đến Kỷ gia, hắn liền không còn gì để vướng bận.

“Kỷ Nhiên, tôi tìm được Hỏa Bích và bí tịch về rồi này, ông phải đi sao?” Văn Túc tìm được Hỏa Bích trong phòng Tuyệt Trì, không chỉ có Hỏa Bích, tất cả quần áo và bí tịch lúc trước đều ở đó, bây giờ ngẫm lại mới thấy kỳ thật Tuyệt Trì cũng không phải không có một tí cảm tình nào với Kỷ Nhiên.

Tâm tình hồng бет của Kỷ Nhiên khi nhìn thấy Hỏa Bích và bí tịch thì hoàn toàn biến mất, bí tịch trong tay, ta có thiên hạ. Tìm lại được Hỏa Bích, mình cũng coi như được nửa sự tự do.

“Văn Túc, tôi sẽ đi, nhưng không phải bây giờ, sau khi tôi đi nhờ ông giúp tôi bảo hộ Kỷ gia, chờ tôi trở về.” Kỷ Nhiên nắm tay Văn Túc trịnh trọng nói.

“Được, vạn sự cẩn thận.” sau khi Văn Túc cáo biệt Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên giấu Hỏa Bích và bí tịch vào trong ngực, làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, hắn niệm chú ngữ khiến người ta ghê tởm kia, biến mất ở ngự hầu phòng.

Hết chương 11

Lăng: sao tình tiết lại có thể máu chó kinh điển như vậy chứ? Ôi, tôi tưởng cái thời dọa rape tập thể này qua lâu rồi chứ =.=

12. Chương 12: Trở Về

Cảm thấy rất không đúng, trái tim Tuyệt Trì cứ đập dồn dập mãi, thời điểm mình chuẩn bị đến bắt Văn Túc, tên Văn Túc đó giống như biết trước, sớm đã không thấy bóng người. Cái cảm giác hoảng hốt bây giờ là như thế nào đây?

Kỷ Nhiên, nghĩ đến Kỷ Nhiên, Tuyệt Trì thỏa hiệp, được rồi, Kỷ Nhiên hắn là nam thì thế nào, mình tuy rằng không thích nam nhân, nhưng nếu người đó là Kỷ Nhiên, cũng không phải là không thể. Kỷ Nhiên, nếu người chịu nhận sai một chút, trăm sau này sẽ đối xử với người thật tốt, chúng ta sẽ trải qua sinh hoạt như trước kia, người vẫn là ngự tiền thị nữ, à không, là ngự tiền thị vệ của trăm. Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên.

Khi Tuyệt Trì cõ lòng đầy hy vọng bước vào ngự hầu phòng, chàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy thi thể lạnh băng của Kỷ Nhiên nằm trên giường, bên cạnh thi thể có đặt một phong thư nghiêm chỉnh.

Trái tim như bị đâm một dao, đau đến mức Tuyệt Trì không thở nổi, chàng run rẩy cầm lấy lá thư, mở ra, nước mắt cuối cùng cũng không thể ngăn được chảy xuống.

“Tuyệt Trì, khi người nhìn thấy phong thư này, ta nghĩ có lẽ người đã nhìn thấy thi thể của ta, thật là một lời đạo đầu tục muốn chết mà. Tuyệt Trì, chuyện tới bây giờ, ta cũng không muốn giấu diếm nữa. Đúng, mục đích của ta khi vào hoàng cung là vì Văn Túc, nhưng không phải vì ta thích Văn Túc hay gì đó, mà vì một bằng hữu của ta nhờ ta mang Văn Túc về, tha thứ cho ta ta không thể nói chi tiết được, nhưng mà ta tuyệt đối chưa bao giờ có ý nghĩ muốn lừa gạt người. Ta cho rằng nếu ta hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút, thì có thể rời đi sớm một chút, tận lực không tạo thành ảnh hưởng với bất luận kẻ nào, nhưng mà chính ta cũng không ngờ rằng, trong nhiệm vụ này, biến số lớn nhất chính là người, Tuyệt Trì, ta không ngờ

rằng, ta sẽ yêu người. Tất cả chuyện này đều do một mình ta tự ý quyết định, không liên quan tới bất luận người nào, chỉ xin Hoàng Thượng đáp ứng thỉnh cầu cuối cùng của Kỷ Nhiên, đừng động vào Kỷ gia, tái kiến.”

Tuyệt Trì hung hăng vò nát tờ giấy viết thư, bàn tay run rẩy xoa thụ nhan an tĩnh của Kỷ Nhiên, khóc không thành tiếng: “Kỷ Nhiên, vì sao? Ta đã quyết định ở bên người, vì sao người lại không đợi ta? Kỷ Nhiên người mở to mắt ra nhìn ta đi, người nếu không tỉnh lại, ta sẽ chém đầu cả nhà Kỷ gia, Kỷ Nhiên, ta còn chưa kịp nói cho người biết, ta tuy rằng không thích nam nhân, nhưng mà ta thích người! Không phải Hoàng Thượng, không phải ‘trẫm’, mà là ‘ta’, một nam nhân bình thường, ta muốn nói cho người biết, Kỷ Nhiên, người ta thích chính là người.”

“Kỷ Nhiên!!!” Một tiếng khóc than khắp huyết [1] vang vọng phía chân trời.

[1] Khấp huyết: Khóc chảy máu mắt, ý nói đau khổ lắm.

=====

Thời điểm Kỷ Nhiên tỉnh lại thấy mình đã nằm trong bệnh viện. Hỏa Bích và bí tịch hắc có thể cảm nhận được đang được mình nắm chặt trong tay. Mẹ Kỷ thấy thằng con của mình đã tỉnh, khóc đến nước mắt nước mũi tèm nhem, lại bái Bồ Tát bái thần linh làm thủ tục xuất viện trở về Kỷ gia.

Kỷ Nhiên nằm trên giường, cảm giác như thời gian sinh hoạt ở cổ đại của mình chỉ là một giấc mộng. Chẳng ngoài sở liệu, sau khi hôn phách của Kỷ Nhiên trở về vị trí cũ, thi thể nằm bất động ở chỗ đó chính là của ‘Kỷ Nhiên’ nguyên bản, Tuyệt Trì nhất định sẽ cho rằng mình đã chết. Nghĩ đến Tuyệt Trì, trong lòng Kỷ Nhiên đau xót, mình đã chết, chắc anh ta cũng có thể nhẹ nhàng thở ra rồi. Không biết Kỷ gia thế nào rồi, Văn Túc đã trở về chưa, có chiếu cố tốt cho Kỷ gia không, ài.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, Kỷ Nhiên quyết định bây giờ mình phải dưỡng thương cho tốt đã, đợi mấy ngày nữa rồi trở lại kiểm tra tình huống cũng được.

Kỷ Nhiên không nghĩ rằng, mình cứ nhiên còn muốn đi học. Ngồi trong giảng đường, nghe chủ nhiệm lớp không ngừng niệm XYZ, Kỷ Nhiên đột nhiên cảm thấy mấy ngày làm nha đầu trước kia thật là sướng muốn chết, ài, Tuyệt Trì... Không được, không thể nhớ tới anh ta nữa.

Đột nhiên trên đầu đau xót, Kỷ Nhiên kinh hô: “Ai dám đánh bổ mày!”

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, thấy bạn học xung quanh đều mang biểu tình mày chết rồi con ạ nhìn mình, Kỷ Nhiên cứng đờ xoay cái cổ của mình ra, khi nhìn thấy hai mắt ông giáo như đang phun lửa, Kỷ Nhiên lại một lần nữa thỏa hiệp: “Ồ, hóa ra là người lãnh đạo anh minh thần võ của ban chúng ta sao, xin hỏi thầy giáo Tạ thân ái, ngài giờ ngón thứ hai đó là muốn bảo tiểu nhân làm gì sao?”

Toàn ban cười vang, Kỷ Nhiên ảo não, bệnh nghề nghiệp ở cổ đại, lỗ mồm nịnh hót sai đối tượng rồi.

Rốt cuộc, Kỷ Nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người bị đuổi ra khỏi lớp, đứng chịu phạt ngoài cửa.

Xí, đứng thì đứng!

Hi! Một tiếng cười khê truyền vào tai Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên nhìn xung quanh ngay cả con kiến cũng không thấy chứ đừng nói là nửa bóng người, thôi không để ý nữa. Hi! Tiếng cười khê thứ hai, đáng chết, đây rõ ràng chính là thanh âm của Văn Túc, ha, thằng oắt này còn dám chơi trò trốn tìm, bản lĩnh lớn qua nha. Kỷ Nhiên không để ý đến y nữa, tiếp tục chịu phạt.

“Uầy, Kỷ Nhiên, là tôi.” Văn Túc rốt cuộc nói chuyện bình thường, nhưng người vẫn không hiện thân.

“Sao ông lại tới đây?” Kỷ Nhiên nhỏ giọng nói chuyện, sợ bị người khác nghĩ hắc bị bệnh tâm thần.

“Tôi gặp ông đó. Kỷ Nhiên ông đúng là vui tánh vờ lơ, người ta nịnh hót thầy giáo thì cũng chỉ dám nịnh đơn giản thôi, thế mà ông lại dám nịnh đến kinh thiên địa quỷ thần khiếp nha, Hoàng Hậu nương nương.” Văn Túc cười nói.

“Ông không cười thì sẽ chết à! Chờ đã, từ từ, ông gọi tôi là cái gì cơ?” Kỷ Nhiên không xác định hỏi.

“Hoàng – hậu – nương – nương.” Văn Túc nói nhát gừng từng chữ một, đáy mắt không giấu được không được hài hước.

“Cái... Có ý gì?” Như thế nào sẽ? Chẳng lẽ Tuyệt Trì anh ta? Không có khả năng, Tuyệt Trì anh ta sẽ không...

“Ông không nghe lầm đâu, Tuyệt Trì không để ý bị mọi người ngăn cản, dùng một thân phận đem thi thể của ông đặt vào quan tài thủy tinh trong điện, chờ sau khi mình chết là có thể hợp táng với ông ở hoàng lăng, tất nhiên cái thân phận kia chính là Hoàng Hậu của Thánh Lăng, phong hào Tề Lăng. Kỳ Nhiên, hẳn phong ông làm Hoàng Hậu.” Văn Túc hiểu ý cười, kỳ thật vận mệnh của Kỳ Nhiên cũng khá tốt.

Đầu óc Kỳ Nhiên bùm một phát, hoàn toàn không rõ Tuyệt Trì nghĩ như thế nào, anh ta làm sao có thể phong mình làm Hoàng Hậu chứ? Anh ấy rõ ràng chán ghét mình như vậy, anh ấy rõ ràng muốn đưa mình cho một đám nam nhân. Kỳ Nhiên nhớ tới địa lao đáng sợ ngày hôm đó, thân thể co rụt lại, ánh mắt tan rã. Bộ dáng run bần bật ấy làm Văn Túc đau xót trong lòng. Cười thâm, Tuyệt Trì ời là Tuyệt Trì, lần này đến lượt người ăn quả đắng rồi.

“Kỳ Nhiên, chừng nào thì ông trở về?” Mục đích Văn Túc lần này đến để hỏi một chút, nếu Kỳ Nhiên đã buông được thì sau khi trở lại hai người sẽ cùng nhau vào giang hồ Thánh Lăng, quây tung thiên hạ Thánh Lăng. Hừ hừm ai bảo cái tên Tuyệt Trì kia dám dấn bổ cáo, nói cái gì mà tróc nã Văn Túc, treo giải thưởng ngàn lượng hoàng kim. Chủ yếu là chàng cư nhiên dám vẽ y xấu đến như vậy?! Thù này không báo không phải quân tử!

“Trở về?” Kỳ Nhiên mờ mịt, hiện trạng bây giờ, mình nên trở về sao? “Kỷ gia thế nào?”

“Kỷ gia bây giờ á, có đứa con trai làm Hoàng Hậu.” Văn Túc âm trầm trầm cười; “Nghe được tin ông chết, đại gia hỏa thương tâm lắm.” Há há, chờ ông trở về rồi bị Kỷ lão vương gia thu thập đi.

Kỷ Nhiên hoàn toàn không nghe ra ý châm chọc trong lời Văn Túc, trong lòng nghĩ mình đột nhiên chết đi đại gia khăng định thương tâm muốn chết, nhưng mà lại không thể trắng trợn tảo bạo trở về nói: kỳ thật ta vẫn chưa chết. Kỳ thật ngoại trừ Kỷ lão vương gia tức giận đến mức lỗ mũi bốc khói, những người khác hẳn là thật sự rất thương tâm, đặc biệt là ba tỷ đệ Kỷ gia kia.

“Văn Túc, trước đừng hoảng hốt, chờ tôi thi đại học xong rồi nói tiếp.” Kỳ Nhiên điều chỉnh tốt tâm tình, hạ một quyết định.

“Tôi nói này Kỳ Nhiên, ông đã thành Hoàng Hậu cmnr, không lo ăn không lo mặc, còn thi đại học làm cái gì, tốn thời gian!”

“Dựa vào, ông cho rằng ai cũng như ông ấy, tôi mà là Hoàng Hậu, chẳng lẽ mẹ tôi thành Hoàng Thái Hậu à! Về sau còn không phải dựa vào tôi dùng nhân dân tề nuôi sao, nói đi cũng phải nói lại, ai muốn làm Hoàng Hậu của anh ta chứ!” Kỳ Nhiên lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt làm Hoàng Hậu của Thánh Lăng.

“Mặc kệ ông muốn làm gì thì làm, Kỳ Nhiên, tôi ở kị thành Kỷ gia chờ ông nha! Bái bai!” Một trận gió thổi qua, hơi thở của Văn Túc biến mất không thấy. Kỳ Nhiên thở dài, ài, phải tìm thời gian giải thích cho mẹ một chút mới được.

Bởi vì Kỳ Nhiên từ nhỏ chính là một cô nhi, mẹ Kỳ ngậm đắng nuốt cay dọn phân dọn nước tiểu nuôi Kỳ Nhiên lớn lên, vốn dĩ Kỳ Nhiên đột nhiên nằm chết giả ở trên giường đã khiến cho Kỳ mama gầy ốm không ít, nếu một ngày nào đó Kỳ Nhiên lại đột nhiên biến mất, Kỳ mama không học máu tam thăng mới là lạ.

13. Chương 13: Tờ Vương

Buổi tối, Kỳ mama vì bồi bổ cho con trai, làm một bàn lớn tam châm hải vị (?). Trên bàn cơm, Kỳ Nhiên hạ quyết tâm muốn cùng mẹ giải thích rõ ràng.

“Mẹ, mấy ngày con bị biến thành người thực vật này, kỳ thật là xuyên qua một thời không khác, nói nôm na, nó giống mấy bộ phim truyền hình mẹ hay xem hồi trước ấy.”

“Con trai, con bị bệnh nên hỏng não luôn rồi à?” Kỷ mama hiển nhiên không tin.

Vì thế Kỷ Nhiên liền nói tiền căn hậu quả ra, ngoại trừ việc mình yêu nam nhân không thể nói cho Kỷ mama nghe, cũng lấy Hỏa Bích và bí tịch ra để làm chứng, mãi Kỷ mama mới tin.

“Vậy con làm gì mà không nói cho mẹ một tiếng, làm hại lão nương vì con mà lo lắng hải hùng mấy ngày trời!” Kỷ mama tuy rằng không tin loại chuyện này cứ nhiên sẽ phát sinh trên người thẳng con nhà mình, nhưng chuyện tới bây giờ, bà cũng không thể không tin.

“Thực xin lỗi mà mẹ, con sai rồi, con lần này nói cho mẹ biết là vì con còn tình toán muốn quay lại chỗ đó nữa, vì không để cho mẹ phải lo lắng nên mới công đạo rõ ràng riêng với mẹ.”

“Không có việc gì không có việc gì, thích thì cứ đi, nhớ kỹ hôm nào mang mẹ đến đó, lão nương cũng muốn đi hưởng thụ hưởng thụ.” Kỷ mama hai mắt phấp phấp quang hưng phấn nói.

Kỷ Nhiên khoe miệng giật giật, xem ra tất cả lo lắng của mình đều là vô ích rồi, tư tưởng của mẹ mình cũng chẳng cổ hủ như trong tưởng tượng.

“Mẹ, chờ con trai mẹ hoàn toàn ổn định ở bên kia, con nhất định sẽ mang mẹ sang đó dưỡng lão.”

“Được được, con trai ngoan.” Kỷ mama cao hứng vỗ vỗ bả vai Kỷ Nhiên, hoàn toàn đem nửa đời sau phó thác lên người thẳng con nhà mình.

Cuộc sống ở hiện đại dần đi vào quỹ đạo bình thường, Kỷ Nhiên cũng toàn tâm ôn thi đại học, tạm thời đem Tuyệt Trì với Văn Túc ném ra sau đầu.

Thánh Lăng Vương triều.

Hoàng đế đời thứ nhất của Thánh Lăng, Thánh Lăng Vương, thủ đoạn sắc bén, một phát chặn miệng toàn triều, sấm rền gió cuốn ban bố thánh chỉ. Sắc phong Tứ tiểu vương gia của Kỷ gia Kỷ Nhiên thành đệ nhất nam hậu của Thánh Lăng. Phong hào Tề Lăng Hoàng Hậu.

Cả nước ồ lên.

Danh hào của Kỷ Nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thịnh hành khắp vương triều.

Đồn rằng, nguyên Thánh Lăng đệ nhất phong lưu một lần nữa phát huy bản lĩnh của hắn, hỗn tới tận kinh thành trở thành Thánh Lăng đệ nhất nam hậu. Từ đây Thánh Lăng Vương triều thịnh hành nam nam chi phong (tình cảm và tình dục giữa hai người đàn ông).

Đồn rằng, Tứ tiểu vương gia của Kỷ gia bẩm sinh một thân mị cốt, mê hoặc Hoàng Thượng không tiếc vì hắn huỷ bỏ hậu cung, độc sủng một người.

Mặc kệ đồn đãi thành cái dạng gì, tất cả đều thuyết minh một chuyện, cái tên Kỷ Nhiên này bây giờ hoàn toàn nổi danh.

Một hôm có một kẻ không biết tốt xấu không cẩn thận mắng Kỷ Nhiên vài câu, nói vài lời khó nghe, ngày hôm sau liền bị lột sạch quần áo treo ở cửa thành răn đe dân chúng. Từ đây, rốt cuộc không còn ai dám nói bậy về Kỷ Nhiên nữa.

Một hôm khác khi hoàng đế đang khiển trách tội phạm tử hình, phạm nhân chỉ nói một câu, ta là bằng hữu của Kỷ Nhiên, liền được vô tội phóng thích. Từ đây cái tên Kỷ Nhiên này được coi như tên thần minh, trở thành lương phù của tội phạm mỗi khi ra ngoài hành hung.

Kỷ Nhiên, nghiêm nhiên trở thành thần mà mỗi nhà mỗi hộ ở Thánh Lăng Vương triều đều lập bìa tế bái.

Khi nhìn thấy tất cả những chuyện này, Văn Túc chỉ có thể cười trộm. Kỷ Nhiên ơi là Kỷ Nhiên, người nào cũng cho rằng ông đã chết, mỗi nhà mỗi hộ đều lập bìa thờ ông, nhưng ai mà ngờ rằng ông đến giờ vẫn còn sống sờ sờ ra đó chứ? Để xem khi ông nhìn thấy cảnh này có bị tức chết không? Ha ha!

Kỳ thật nhiệm vụ bây giờ của Văn Túc không chỉ có là xem trọng Kỷ gia, y cũng sẽ thường thường lượn qua xem tình huống của Tuyết Trì, nguyên nhân rất đơn giản, một lần không cẩn thận Văn Túc nhìn thấy biểu tình quyết tuyệt trên khuôn mặt của Tuyết Trì, y liền suy nghĩ, nhờ Kỷ Nhiên về không kịp mà Tuyết Trì đã ngủ củ tỏi rồi thì sao? Nhóc Kỷ Nhiên đó chẳng phải sẽ khóc chết à. Đương nhiên y sẽ không ngu đến độ tung ta tung tăng chạy đến nói cho Tuyết Trì biết kỳ thật Kỷ Nhiên không chết, dù sao chỉ cần trước khi Kỷ Nhiên trở lại, y để ý Tuyết Trì là được rồi.

Mà không thể không nói Văn Túc thật sự rất trâu bò, tốt với Kỷ Nhiên đến mức không còn lời gì để nói. Trong khoảng thời gian Kỷ Nhiên ở thời hiện đại này, y chuyên môn mời không ít sư phó ở kinh thành trồng một mảnh rừng trúc che lấp đồng biệt thự nhỏ cộng thêm hoa viên nhỏ ở ngoại thành lại, chờ Kỷ Nhiên trở về là có một chỗ ẩn nấp an toàn. Nhưng khiến người ta không nói lên lời chính là bây giờ y ra ngoài không thể không mặc áo choàng che khuất mặt mình, bởi vì cho tới bây giờ y vẫn là tội phạm quan trọng bị triều đình truy nã, tội nghiệp Văn Túc đáng thương luôn hai đầu bận việc mệt chết mệt sống vì Kỷ Nhiên nhưng không được hắt hủi lòng.

Ngự thư phòng.

Tuyết Trì hạ triều trở lại ngự thư phòng, mỗi lần bước qua đại môn, sẽ luôn lơ đãng nhìn về phía một bên cây cột, nhớ rõ trước kia mỗi lần trở về đều có thể nhìn thấy Kỷ Nhiên ôm cái chổi đầu gậy gù ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy mình sẽ tung ta tung tăng chạy ra chào một tiếng, Hoàng Thượng, sớm! Đường như nhìn thấy gương mặt tươi cười doanh doanh chạy tới chào hỏi mình của Kỷ Nhiên, Tuyết Trì cười, nhưng nhìn kỹ thì cái gì cũng không có, trong lòng chàng đau xót, không dám nghĩ nữa, vội vàng mở tấu chương ra. Chàng mỗi ngày đều không ngừng đọc tấu chương, đọc xong rồi thì lại đọc sách, đọc xong sách thì đi luyện kiếm, chỉ cần có thể khiến đầu óc mình vội vàng không nghĩ linh tinh nữa thì chàng đều làm. Chàng sợ, sợ mình một khi rảnh rỗi sẽ nhớ đến hân, nhớ hân đến nỗi không tài nào ngủ được.

“Hoàng Thượng, nên đi ngủ rồi.” Tiểu thái giám đứng một bên nhắc nhở nói.

“Đã biết.” Tuyết Trì dụi dụi mắt, đứng dậy.

“Hoàng Thượng đêm nay có đến chỗ Hoàng Hậu nương nương không?” Buổi tối mỗi ngày Hoàng Thượng nhất định trở về ngự hầu phòng vẫn an Hoàng Hậu nương nương, cho nên tiểu thái giám đêm nào cũng hỏi theo quán tính.

“Đương nhiên muốn đi.”

Trong ngự hầu phòng, Tuyết Trì một người ngồi bên quan tài thủy tinh, lẳng lặng nhìn khuôn mặt ngủ say của Kỷ Nhiên, đôi mắt miêu tả hình dáng của hân, lẩm bẩm: “Kỷ Nhiên, hôm nay các đại thần lại không nghe lời, bọn họ luôn kêu ta đừng bị người mê hoặc, nhưng ta đã bị mê hoặc rồi thì phải làm sao bây giờ đây? Mặc kệ bọn họ đi, ta chỉ muốn người là Hoàng Hậu của ta. Hôm nay ta lại ăn loại hành mà người thích ăn nhất, thật không rõ người vì cái gì lại thích ăn loại đồ vật này, nhưng mà chỉ cần người thích, ta cũng sẽ thích. Kỷ Nhiên, ngủ một mình hân rất tịch mịch đúng không, người chờ ta, rất nhanh thôi ta sẽ đến bồi người, đến lúc đó hai chúng ta sẽ được mai táng chung ở hoàng lăng, thật tốt, chúng ta lại có thể ở bên nhau. Ta sau khi chết, Thánh Lăng Vương triều này sẽ giao cho Kỷ gia, người có chịu không? Người để ý Kỷ gia như vậy, người nhất định sẽ thích.”

Tuyết Trì mỗi lần nói xong đều sẽ lẳng lặng ngồi một hồi, có khi sẽ hồi tưởng cung ngủ, có khi lại trực tiếp ngủ bên quan tài thủy tinh, ngày hôm sau tỉnh lại khuôn mặt luôn đầm nước mắt, Tuyết Trì cảm thấy mình hân nên nhanh một chút, phải mau hơn nữa mới được.

Kỷ Nhiên, ta lập tức có thể tới bồi người rồi, chờ ta.

Hết chương 13

Lăng: Vì TT là hoàng đế đầu tiên của vương triều này nên ảnh muốn quảng cho ai cũng được, không có chuyện phụ công ơn tổ tiên. Hơn nữa Kỷ gia còn giúp ảnh chinh chiến đoạt giang sơn nên nếu ảnh giao vương triều này cho Kỷ gia thì cũng không bị người bàn tán.

14. Chương 14: Còn Sống Là Được

Việc thi đại học thuận lợi hoàn thành, Kỷ Nhiên ở khoảng thời gian cuối cùng nỗ lực phát huy thi đậu trường đại học hạng hai Z đại không được tốt lắm nhưng cũng không tính kém trong thành phố, Kỷ Nhiên muốn đi nhìn một chút, nghỉ ngơi ở bên kia ba tháng rồi lại trở về đây làm thủ tục nhập học đại học. Kỷ Nhiên hạ quyết tâm, rồi đem di động, sạc pin năng lượng mặt trời, MP3, kim chỉ nam, tất cả nhu yếu phẩm sinh hoạt nhét vào trong ba lô, cuối cùng thay bộ trường y màu lam nhạt duy nhất mà mình mang về từ cổ đại, búi một búi tóc đơn giản, cài Hỏa Bích vào, đeo lục lạc vào chân (chỉ là thói quen cá nhân của Kỷ Nhiên mà thôi). Sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, hắn để lại một phong thư cho Kỷ mama rồi niệm “Tử Thần Tử Thần người soái nhất” sau đó chúu chúu biến mất ở trong phòng.

Chỉ chốc lát đã có cảm giác an toàn khi hai chân chạm đất, Kỷ Nhiên mở to mắt, không hề đoán trước nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại ngay trước mặt mình, hắn sợ tới mức la lên một tiếng, ôm ngực liên tục lui về phía sau.

“Nha, Văn Túc ông muốn chết à!” Kỷ Nhiên chỉ vào mũi Văn Túc mắng to.

“Kỷ Nhiên, ông rốt cuộc cũng tới.” Văn Túc cười đứng yên, vung tóc, dấm ngực, vô cùng đau đớn hô: “Kỷ Nhiên, ông không biết mấy ngày này tôi sống khổ như thế nào đâu, lão tử bây giờ là tội phạm vị triều đình truy nã, cả ngày đều không nhìn thấy mặt trời, ông muốn tôi phải sống sao!!” Văn Túc cảm ứng được Kỷ Nhiên đã đến, liền trong nháy mắt chuyển dời đến trước mặt Kỷ Nhiên, không nghĩ rằng Kỷ Nhiên không biết vì sao lại xui xẻo vừa vịn rơi xuống ngay trước căn biệt thự nhỏ mình mới xây, nhưng xem như có duyên.

“Vậy sao ông không đi chết đi.” Kỷ Nhiên xem nhẹ nước mắt giả đến không thể giả hơn của tên nào đó, bắt đầu đánh giá bốn phía.

Xem ra mình rơi xuống một mảnh rừng trúc, cũng tốt, không bị người nào nhìn thấy. Khi Kỷ Nhiên ngẩng đầu nhìn một đồng biệt thự nhỏ phong cách hiện đại trước mắt mình, hoàn toàn sững sốt, ngay sau đó cười ha ha, “Văn Túc, ông thật tài tình, tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy biệt thự làm toàn bằng gỗ đâu, trâu bò!”

“Tất nhiên, cũng không nhìn xem bồn đại gia là ai! Đây chính là chuyên môn xây cho ông đó!” Văn Túc vung tóc, cái đuôi sắp vểnh đến tận trời rồi.

“Vì tôi?” Kỷ Nhiên không tin nhìn y.

“Ai, ánh mắt gì thế? Không phải tôi nói, nhưng giờ ông nổi danh lắm, không cấp dưỡng ông ở nơi thâm sơn rừng già, tôi còn có thể giấu ông ở chỗ nào chứ!”

“Nào có nổi danh như vậy?” Kỷ Nhiên không thèm để ý vẩy vẩy tay, tự mình đi vào biệt thự, Văn Túc vội vàng đuổi kịp.

“Cũng không phải, chờ ông đi ra ngoài ông sẽ biết!” Văn Túc cười hí hí, hỏi: “Bây giờ ông có tính toán gì không?”

“Tính toán?” Kỷ Nhiên mờ mịt đứng giữa căn nhà rộng lớn, đột nhiên nhớ tới Tuyệt Trì, trong lòng hung hăng đau xót, ngay sau đó nói: “Trước tiên ở nơi này bế quan đã, một tháng sau gọi tôi, chuyện bên ngoài ông để ý giúp tôi.” Minh chỉ có thể ở bên này ba tháng thôi, cũng không thể lãng phí toàn bộ.

Văn Túc vỗ trán, cái gì mà chuyện bên ngoài chứ, tôi thấy ông chỉ muốn tôi để ý Tuyệt Trì giúp ông chứ gì, Kỷ Nhiên ông cũng thật là..... haiz.

Sau khi hai người thương lượng tốt, Kỷ Nhiên thật sự nhốt mình ở trong phòng, mỗi khi đến giờ ăn cơm Văn Túc sẽ đặt đồ ăn ở cửa phòng, ban đầu Văn Túc còn chăm chỉ làm theo, nhưng mà một thời gian sau, y thật sự chán không chịu nổi liền ra ngoài tìm một người tới chăm hộ Kỷ Nhiên ba bữa cơm, còn bản thân thì tiêu dao sung sướng chạy đi chơi.

Trong một tháng này, lại đã xảy ra một sự kiện khiến cho Văn Túc đau đầu vô cùng. Tuyệt Trì tự sát, ngay bên cạnh quan tài thủy tinh.

Đương nhiên, người này vẫn chưa chết được, có Văn Túc ở đó, thành thạo lạng lẽ cứu sống Tuyết Trì. Nhưng người tính không bằng trời tính, ai mà ngờ rằng Tuyết Trì một lòng muốn chết, chết sống không chịu uống thuốc, mắt thấy tình huống càng ngày càng kém, đến lúc đó cho dù là đại la thần tiên tới cũng không có biện pháp, Văn Túc nóng nảy, lại không dám đi quấy rầy Kỷ Nhiên. Y che mặt tự xưng là thần y trăm cay ngàn đắng hỗn tới bên cạnh hoàng đế, kiên trì không ngừng khuyên chàng uống thuốc.

“Hoàng Thượng, ngài mà không chịu uống thuốc nữa thì không thể sống tiếp được đâu.” Văn Túc bưng bát thuốc bắt đầu nói.

“Chết mới tốt, trầm chết rồi mới có thể nhìn thấy Kỷ Nhiên.” Tuyết Trì một lòng muốn chết, căn bản không thèm để ý mấy ngày nay người vẫn luôn khuyên mình uống thuốc rốt cuộc là ai, cũng không phát hiện người đó thế mà là Văn Túc.

“Hoàng Thượng, ngài như vậy Kỷ Nhiên sẽ đau lòng.” Văn Túc không có biện pháp đành phải nói ra Kỷ Nhiên.

Quả nhiên, Tuyết Trì vừa nghe đến tên Kỷ Nhiên có chút động dung, thành công! Văn Túc còn không chịu kịp cao hứng, chỉ thấy hai tròng mắt mới vừa rồi còn có chút sáng ngời của Tuyết Trì chỉ chốc lát đã xám như tro tàn, chàng nhắm mắt lại, chậm rãi mở miệng: “Kỷ Nhiên đã chết rồi, hắn một mình trên đường hoàng tuyền chờ trăm, trăm muốn đi tìm hắn.”

Văn Túc thấy Tuyết Trì biến thành cái dạng này cũng không đành lòng, mấy ngày nay Tuyết Trì tự dẫn vật mình Văn Túc cũng đều xem ở trong mắt, đủ rồi, Văn Túc nghĩ, cho dù có là Hỏa Bạc cũng không thể si tình với y như vậy. Văn Túc trong lòng giãy giụa thật lâu, thầm mặc niệm một tiếng thực xin lỗi với Kỷ Nhiên, mới chậm rãi kéo khăn che mặt xuống.

“Hoàng Thượng, ngài nhìn xem ta là ai?”

Tuyết Trì sững sốt, chậm rãi mở mắt ra, lúc nhìn thấy dung nhan chàng có chết cũng không thể quên của Văn Túc mới ngậy ngấn cả người, ngay sau đó đột nhiên ho khan. Văn Túc vội vàng qua đi đỡ lấy chàng: “Hoàng Thượng, ngài cẩn thận một chút.”

Tuyết Trì hung hăng hất tay y ra, muốn đánh y một trận cũng không có sức lực, “Là người thì thế nào? Kỷ Nhiên cũng không về được.” Thanh âm bi thương của chàng quanh quẩn trong phòng, Văn Túc không thể nhẫn tâm được nữa.

“Nếu ta nói cho ngài biết Kỷ Nhiên kỳ thật còn sống thì sao?”

“Người nói cái gì?!” Tuyết Trì bắt lấy cổ áo y, vội vàng muốn xác nhận lại một lần nữa: “Người lặp lại lần nữa!”

“Ta nói, Kỷ Nhiên, còn sống.”

Tuyết Trì ngơ ngác buông y ra, không thể tin điều mình vừa nghe thấy, ngay sau đó sự mừng như điên thoải quét thần kinh chàng, gắt gao cuốn lấy trái tim chàng. Nhưng nếu Kỷ Nhiên không chết, vậy kẻ nằm trong quan tài thủy tinh đó là ai?

Nhìn ra chàng nghi hoặc, Văn Túc giải thích nói: “Người nằm trong quan tài thủy tinh có thể nói là Kỷ Nhiên, cũng có thể nói không phải là Kỷ Nhiên, nói đơn giản ngắn gọn là, Kỷ Nhiên nguyên bản là một tia u hồn đến từ một thời không khác, phệ hồn lên trên người Kỷ Nhiên bây giờ, Kỷ Nhiên liền thay thế Kỷ Tứ tiểu vương gia đã chết bắt đầu làm nhiệm vụ của hắn, đương nhiên ta sẽ không nói ra nhiệm vụ của hắn là gì, ngài cũng biết mà. Sau đó linh hồn của hắn trở về nhà, lưu lại đương nhiên chính là Kỷ Nhiên đã chết, Kỷ Nhiên lại dùng một thủ đoạn nhất định nào đó mang linh hồn trở lại nơi này, cho nên, Kỷ Nhiên còn sống.” Văn Túc nói đơn giản một chút, tính lược toàn bộ chuyện liên quan đến Hỏa Bích.

Tuyết Trì nghe thế đã hưng phấn không ức chế được, Kỷ Nhiên của chàng không chết, Kỷ Nhiên không chết! Chàng muốn đi tìm hắn, chàng muốn nói cho hắn biết, chàng thích hắn, Kỷ Nhiên.

Tuyết Trì giãy giụa muốn xuống giường đi tìm hắn, bị Văn Túc hung hăng đến ép nằm lại trên giường, “Ta biết người bây giờ muốn đi tìm hắn, nhưng mà với cái thân thể này người muốn đi thế nào, ta báo cho

người biết hẳn còn sống chính là vì muốn người dưỡng bệnh cho thật tốt, chờ khỏe lại rồi hẵng đi cũng chưa muộn!”

Tuyệt Trì cười, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra một ít vẻ đáng yêu và quật cường chỉ có ở hài đồng, chàng hỏi: “Kỷ Nhiên bây giờ đang ở đâu? Hẳn, có khỏe không?”

“Ở chỗ ta, sắp thành heo rồi.” Văn Túc vỗ trán. Hẳn sống thoải mái nhường nào người không biết đau. Người vẫn nên lo lắng lo lắng cho mình đi, Kỷ Nhiên cũng không phải loại người người có thể dễ dàng truy về đâu.

“Được.” Tuyệt Trì ngoan ngoãn nằm trên giường, tưởng tượng thấy thân thể mập mập, khuôn mặt mập mập của Kỷ Nhiên, cười đến khuyhnh quốc khuyhnh thành, nhẹ nhàng kêu tên của mình: Tuyệt Trì.

Kỷ Nhiên, người còn sống, còn sống là được.

Hết chương 14

Lăng: OwO còn 2c chính văn và 2c phiên ngoại nữa là hoàn rồi.

15. Chương 15: Hôn

Một tháng sau, Kỷ Nhiên bế quan xong. Dù mình bây giờ không phải là thiên hạ vô địch, nhưng chắc chắn mình hẳn đầu mười người trăm người bình thường hoàn toàn không thành vấn đề. Luyện bí tịch không sai biệt lắm, Kỷ Nhiên lại bắt đầu nổi lòng tham, dù sao hẳn cũng đã đưa Văn Túc trở lại rồi, sao Hỏa Bạc vẫn chưa đến cảm ơn vậy? Chẳng nhẽ quên mất tiêu rồi?

Kỷ Nhiên cầm chiếc gương mà Hỏa Bạc cho, gọi Hỏa Bạc, quả nhiên, Hỏa Bạc xuất hiện.

“Này ái nam ái nữ, phần thưởng cuối cùng mà ông hứa đâu?”

“Phần thưởng cái gì, ta ngay cả nửa cái bóng của Văn Túc cũng không nhìn thấy, người còn muốn thưởng?” Hỏa Bạc tức giận bắt bình nói, mình đau khổ đợi lâu như vậy mà vẫn chưa thấy kết quả, thằng nhóc này còn không biết xấu hổ tới tìm ông đây muốn thưởng!

“Cái gì, Văn Túc hẳn không trở về sao?!” Văn Túc đáng chết này! Kỷ Nhiên tức giận đến ngứa răng, lắc lư lâu như vậy, mình cứ cho là y đã trở về báo cáo kết quả công tác, kết quả y lại không thêm trở về?!

“Oắt con, không nhìn thấy Văn Túc thì người cũng đừng nghĩ ta sẽ cho người thứ gì, người tiếp tục cố lên đi!” Lời nói vừa dứt, thân ảnh của Hỏa Bạc cũng dần dần biến mất trong phòng.

Kỷ Nhiên hít sâu một hơi, xuất chiêu sư tử hồng vô địch của mình. “Văn!!! Túc!!!”

Văn Túc đang lắc lư trên phố bồng giật bắn cả mình, cảm giác bất an nổi lên trong lòng, chẳng lẽ là Kỷ Nhiên xảy ra chuyện gì?

Văn Túc chạy như bay về căn biệt thự nhỏ thì nhìn thấy Kỷ Nhiên đang khoanh tay trước ngực, dựa vào trên cửa, ánh mắt sắc bén. Tức khắc cảm giác bất an càng sâu.

“Xảy ra chuyện gì?” Làm gì mà như muốn ăn thịt người thế? Tui nhớ là tui không thiếu ông một cắc nào mà!

“Văn Túc, ông lại đây, tôi hỏi ông.” Kỷ Nhiên mặt vô biểu tình vẫy tay với Văn Túc, Văn Túc kinh hồn táng đảm dịch dịch qua.

“Sao lại không về gặp Hỏa Bạc?” Kỷ Nhiên cố nuốt xuống cục tức trong lòng, bình tĩnh hỏi.

“Ồ, việc này á.” Văn Túc chẳng hề để ý xua xua tay, “Không phải vì dạo này rất bận sao!”

“Sao tôi chẳng thấy ông bận một tí nào vậy? Hửm?” Kỷ Nhiên cắn răng hung hăng nói: “Ông đó, lập tức xéo về cho tôi!”

“Ông là thằng khốn thấy tiền quên bạn!” Văn Túc vốn định cự tuyệt thẳng thừng, lại thấy ánh mắt hung tợn của Kỷ Nhiên thì lập tức ỉu xiu, “Được rồi được rồi, ngày mai tôi sẽ trở về.”

“Ông hứa rồi đó.” Kỷ Nhiên thấy Văn Túc thỏa hiệp, tâm tình cũng tốt hơn một chút, bụng cũng bắt đầu kêu ọt ọt, “Văn Túc, tôi đói bụng.”

“Ăn cơm đi, đại, thiếu, gia.” Văn Túc bắt đắc dĩ vỗ trán, gặp phải thằng bạn thấy tiền quên bạn này, Văn Túc hẳn cũng thật xúi quẩy bụng làm dạ chịu mà.

Tuyệt Trì từng tưởng tượng cảnh bọn họ gặp lại nhau vô số lần. Nhưng mà ngay khi chàng đứng trước căn biệt thự nhỏ mà Văn Túc chỉ cho chàng, chàng lại khẩn trương không dám bước vào.

Thanh âm của Kỷ Nhiên và tiếng lục lạc leng keng từ bên trong truyền ra, chàng cuối cùng cũng chắc chắn Kỷ Nhiên thật sự còn sống. Một niềm vui sướng chưa từng có đột nhiên xuất hiện trong lòng, mãi vẫn chưa thể bình phục được tâm tình. Thật muốn nhìn thấy chủ nhân của thanh âm ấy, muốn gắt gao ôm hắn vào ngực, muốn hung hăng hôn lên miệng hắn, muốn mạnh mẽ yêu thương hắn một phen, khiến hắn vĩnh viễn thuộc về mình. Thân là một đế vương tác phong sấm rền gió cuốn, bây giờ lại giống như cô vợ nhỏ, đứng ở cửa ngưỡng ngừng xoắn xít không dám vào.

Thẳng đến khi Kỷ Nhiên ra cửa nháy mắt thấy được chàng, bốn mắt nhìn nhau, Kỷ Nhiên mới hiểu ra, hóa ra mình chưa bao giờ quên được người đàn ông tên Tuyệt Trì ấy.

Kỷ Nhiên không chút nghĩ ngợi xoay người bỏ chạy, Tuyệt Trì cuống quýt chạy đến giữ chặt tay hắn lắm lắm: “Kỷ Nhiên.....”

“Buông ta ra.” Kỷ Nhiên dùng sức giãy dụa nhưng không thể nào gỡ tay chàng ra được.

“Không buông.”

Kỷ Nhiên sửng sốt, cái ngữ khí ngạo kiều này là ai nói vậy?

Tuyệt Trì vận thân thể của Kỷ Nhiên, hung hăng ôm hắn vào trong ngực, như muốn khảm hắn vào trong máu thịt của mình.

“Kỷ Nhiên, ta rất nhớ ngươi.” Niềm vui khi mất mà tìm lại được hoàn toàn chiếm cứ đại não Tuyệt Trì.

Kỷ Nhiên không tránh thoát, không thể không nói, hắn thật sự quá tham luyến cái ôm ấp của Tuyệt Trì, hơn nữa, mình cũng rất nhớ chàng, không phải sao?

Tuyệt Trì thấy Kỷ Nhiên không cự tuyệt, chàng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hắn, cạy hàm răng của hắn ra, câu dẫn chiếc lưỡi của hắn, cẩn thận nhắm nháp hương vị của hắn, chàng chưa bao giờ nghĩ, hóa ra nam nhân cũng có hương vị tốt đẹp như vậy, “Kỷ Nhiên, ngươi ngọt quá.”

Đầu Kỷ Nhiên như pháo nổ, máu chảy lên não, hô hấp dồn dập trong nháy mắt, quá xấu hổ và giận dữ chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Kỷ Nhiên chủ động ôm lấy cổ chàng, bắt đầu trức trặc đáp lại. Được Kỷ Nhiên đáp lại Tuyệt Trì giống như thằng bé lần đầu tiên được ăn đường, càng hôn một cách kịch liệt, cảm giác tê dại từ đầu ngón chân chậm rãi bò lên trên đỉnh đầu, Kỷ Nhiên cảm thấy toàn thân tê ngứa, cả người khô nóng. Thẳng đến khi Kỷ Nhiên mất hết sức lực mềm mại ngã vào trong lòng Tuyệt Trì, Tuyệt Trì mới từ từ buông hắn ra.

Nhìn thấy người mình ngày đêm nhớ mong đang đứng trước mắt, Tuyệt Trì cảm thấy giờ khắc này, chàng như có được cả thiên hạ.

“Kỷ Nhiên...” Chàng thỏa mãn chống cằm lên đỉnh đầu Kỷ Nhiên, chậm rãi nói: “Đừng rời khỏi ta nữa, Kỷ Nhiên, ta không thể tưởng tượng được những ngày không ngươi, ta phải làm gì bây giờ, ta không muốn trải qua những ngày tháng đó một lần nào nữa, Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên. Kỷ Nhiên, ta yêu ngươi.”

Lần đầu tiên nghe thấy Tuyết Trì dùng thanh âm ôn nhu như vậy thổ lộ với mình, đây là chuyện Kỷ Nhiên không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ. Hắn vốn đã hạ quyết tâm, nhưng khi nhìn thấy Tuyết Trì thì lại không nỡ, Tuyết Trì à, một đời này của Kỷ Nhiên hoàn toàn thua trong tay anh rồi.

Văn Túc trốn sau cánh cửa, nhìn thân ảnh hai người ôm nhau, cảm thán Kỷ Nhiên rốt cuộc tìm được hạnh phúc của đời mình rồi, còn mình... haiz, thôi cũng nên trở về rồi, đã hứa với Kỷ Nhiên rồi mà. Chỉ chớp mắt một cái, thân ảnh đứng sau cánh cửa hóa thành một cơn gió biến mất.

16. Chương 16: Đại Kết Cục

Thời điểm Hỏa Bạc chủ động tìm đến mình, Kỷ Nhiên vẫn không thể tin được Văn Túc sẽ nghe lời trở về như vậy. Phần thưởng lần này là một chiếc nhẫn không gian, nhưng cũng đủ để Kỷ Nhiên vui muốn chết. Đeo chiếc nhẫn này, mình không bao giờ phải lo lắng mỗi khi xa nhà nữa, đừng nói đồ vật, ngay cả người cũng có thể bỏ vào, sau này muốn ra ngoài đi du lịch, không biết có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền vé máy bay và phí xe cộ đâu. Để cảm ơn quà tặng của Hỏa Bạc, Kỷ Nhiên đặt tên cho chiếc nhẫn là “Tiểu Bạc”.

Kỷ Nhiên đầu tiên là đến Kỷ gia báo bình an, khi người nhà nhìn thấy Kỷ Nhiên còn tưởng rằng hắn bị quỷ hồn bám vào người, sau đó mới hiểu được hóa ra Kỷ Nhiên thật sự còn sống, đại gia vui phát khóc. Đặc biệt là ba tỷ đệ Kỷ gia khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nói Kỷ Nhiên là cái đồ vô lương tâm, mãi chơi đi biệt tăm không biết đường về nhà, còn khóc lóc nói, trở về là tốt, trở về là tốt rồi. Làm hại Kỷ Nhiên tự trách mãi. Đáng thương cho Kỷ lão tướng quân ở nơi biên cương xa xôi là người cuối cùng biết tin.

Kỷ Nhiên theo Tuyết Trì dọn về hoàng cung. Khi người trong hoàng cung nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương “đã chết” đột nhiên sống lại thì rất ngạc nhiên, nhưng sau khi kinh ngạc một phen thì rất cao hứng. Không ai ghét bỏ Hoàng Hậu lại là một thằng đàn ông. Tiểu thái giám bên người Tuyết Trì vui mừng gạt nước mắt, khóc lóc nói: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Nương nương rốt cuộc đã trở lại, Hoàng Thượng cuối cùng cũng bình thường rồi.”

Cả triều văn võ lúc này chỉ có kinh hỉ chứ nào còn bất mãn gì, mấy ngày Hoàng Hậu không ở đây, Hoàng Thượng đều không thèm cười lấy một cái, nắm quyền sanh sát trong tay, mỗi ngày lâm triều đều lo cho cái mạng nhỏ của mình, sau khi bãi triều về nhà thế nào cũng phải lúi lúi hai cân rượu ngon ra tự chúc mừng mình còn sống. Bây giờ Hoàng Hậu đã về, Hoàng Thượng có vị người hơn nhiều rồi.

Tin tức Hoàng Hậu không chết từ trong cung truyền ra, cả nước lại ồ lên lần nữa.

Nhà nào có linh bài của Hoàng Hậu trong nhà thì lập tức tiêu hủy, thay bằng bức họa của ngài. Tội phạm ngoài đường cũng không thể lấy Hoàng Hậu ra làm kim bài miễn tử nữa, đau hô đại thế đã mất. Ở Vương triều Thánh Lăng, cái tên Kỷ Nhiên này sau mấy ngày sóng yên biển lặng lại một lần nữa thịnh hành.

Từ đây, nam hậu đầu tiên của Vương triều Thánh Lăng, Kỷ Nhiên, thanh danh vang vọng đại giang nam bắc.

Trong hoàng cung, trên long sàng.

Kỷ Nhiên nhìn Tuyết Trì, bất mãn hỏi: “Ai cho người tự chủ trương phong ta làm Hoàng Hậu?”

“Ta thích người làm Hoàng Hậu của ta, như vậy dù người muốn chạy cũng chạy không thoát.” Tuyết Trì ôm Kỷ Nhiên, ôn nhu nói.

“Ta nếu một khi đã muốn chạy thì không ai có thể ngăn được ta đâu.” Kỷ Nhiên chẳng thèm để ý bĩu môi, đừng tưởng rằng giờ ông đây làm Hoàng Hậu của anh thì sẽ sợ anh nhá.

“Ta không cho.” Tuyết Trì vừa nghe thấy Kỷ Nhiên sẽ rời khỏi mình, hoảng loạn ôm lấy Kỷ Nhiên, đáy mắt tràn đầy khủng hoảng và bi thống.

“Kỷ Nhiên, người đừng rời khỏi ta, ta mà mất người một lần nữa, ta, ta sẽ chết mất.”

Kỷ Nhiên đầy lòng đau xót, ôn nhu vỗ vỗ vai Tuyết Trì: “Người sẽ không chết, có chết cũng là ta chết trước.”
“Không được!” Hai tay Tuyết Trì dùng sức giam Kỷ Nhiên vào trong ngực, hoảng sợ nói: “Kỷ Nhiên người nói bậy gì đó! Sao người lại chết trước được!”

“Không ai biết trước được gì cả, vạn nhất chúng ta già rồi, tên Hỏa Bạc đáng ghét kia muốn ta đi trước bởi gã thì làm sao bây giờ? Ta nhớ rõ gã không thích người lắm.” Chuyện của Hỏa Bạc với Văn Túc trước kia Tuyết Trì cũng biết, lúc ấy Tuyết Trì tuy chán ghét Hỏa Bạc nhưng cũng rất cảm ơn Hỏa Bạc, nếu không có Hỏa Bạc chàng sẽ không có cơ hội gặp gỡ được Kỷ Nhiên, nhưng cũng là vì Hỏa Bạc, Kỷ Nhiên phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Lại nói Hỏa Bạc, gã chính là không muốn Tuyết Trì sống tốt, nếu không phải tại chàng, Văn Túc đã trở về từ lâu rồi.

“Nếu gã không thích ta, vậy nhất định sẽ bắt ta chết trước.”

“Không nhất định đâu, ta còn nhớ rõ Hỏa Bạc nói muốn ta mà!”

“Gã thật sự nói như vậy?” Tuyết Trì cắn răng từng câu từng chữ hỏi, Kỷ Nhiên chột dạ trong lòng, lại bắt đầu chân chó.

“Ha ha, hình như là ta nghe lầm.”

“Lần này tha thứ cho người, sau này đừng nói như vậy nữa.” Tuyết Trì ôn nhu nói.

“Được được, không nói nữa!” Muốn nói cũng không cho anh nói.

“Kỷ Nhiên...” Tuyết Trì ngẩng đầu, ôn nhu nhìn Kỷ Nhiên, ngón tay chậm rãi xoa mi mắt hắn, tinh tế mà sát lén da hắn, cuối cùng ôn nhu vuốt ve bờ môi hắn, thấp thấp gọi: “Kỷ Nhiên... Thật tốt, người đã trở lại.”

“Ừm, ta đã trở về, Tuyết Trì.” Em sẽ không chạy nữa, cho dù anh có đuổi em đi, em cũng không bao giờ chạy nữa.

Tuyết Trì rốt cuộc không nhịn được cúi xuống ngậm lấy môi Kỷ Nhiên, trần trọc.

“Ừm ~~ Tuyết... Trì...”

Tuyết Trì cúi người ngậm lấy núm nổi lên trước ngực Kỷ Nhiên, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn xé. Kỷ Nhiên bị kích thích run lên bần bật.

Vuốt ve một đường thẳng từ lưng xuống, tay Tuyết Trì chậm rãi di chuyển đến giữa đùi Kỷ Nhiên. Thân thể Kỷ Nhiên run lên, hoảng sợ trừng lớn hai mắt. Tuyết Trì ôn nhu hôn hôn hai mắt Kỷ Nhiên, đau lòng nói: “Kỷ Nhiên, thực xin lỗi.”

Chàng chậm rãi với một ngón tay vào.

Cảm giác không khỏe khiến Kỷ Nhiên bắt đầu vặn vẹo mình. Lại bị một ngón tay cắm vào.

“Đau.” Kỷ Nhiên nhíu mày.

Lại bị một ngón tay nữa cắn vào, cảm giác đau đớn làm Kỷ Nhiên bất an muốn lui về sau.

Đừng, đừng mà...

“Kỷ Nhiên...” Tuyết Trì động tình than nhẹ: “Gọi tên của ta.”

“Tuyết Trì... A!!” Bị vật đột nhiên đâm vào, Kỷ Nhiên rốt cuộc không chịu nổi lớn tiếng kinh hô.

“Kỷ Nhiên, ta yêu người.”

Thanh âm của Tuyết Trì quanh quẩn bên tai Kỷ Nhiên, Kỷ Nhiên mỉm cười ngọt ngào.

Em cũng yêu anh, Tuyết Trì.

Tác giả có lời muốn nói: Vốn dĩ định viết cảnh Kỷ Nhiên và Tuyết Trì lăn giường, kết quả lại bị khóa. Thật đáng thương mà, quyền tiểu thuyết tiếp theo của Thất Thất là hứa người một đời bình an, xem ra chỉ có thể xóa hết cảnh ái muội đi rồi, khóc tỉ dòng sông ~555

~~Cố lẽ đại gia sẽ cảm thấy bộ truyện này đầu thừa đuôi theo, bởi vì bây giờ Thất Thất không thích hợp viết trường văn, rất xin lỗi các bạn thích đọc trường văn! Đại gia có thể tự tưởng tượng ra cảnh tiếp theo mà, nếu muốn viết thêm nhiều phiên ngoại cho bộ truyện này, Thất Thất cũng rất hoan nghênh nha!

Hết chương 16

oOo HOÀN CHÍNH VĂN oOo

17. Chương 17: Phiên Ngoại Một

Mất thấy tháng khai giảng sắp đến, Kỷ Nhiên không thể không trở về đưa tin.

“Tuyệt Trì, bồi ta trở về gặp nương ta nhé?” Kỷ Nhiên đem tất cả đồ cần mang về bỏ vào ba lô, sau khi chuẩn bị tốt tất cả mọi chuyện, mới quay sang hỏi Tuyệt Trì dù bận vẫn ung dung nhìn mình.

“Đương nhiên muốn gặp nhạc mẫu đại nhân rồi.”

Tuyệt Trì từng nghe qua Kỷ Nhiên giới thiệu lai lịch cùng gia thế của mình, đương nhiên biết Kỷ vương phủ ở kinh thành cũng không phải là ngôi nhà chân chính của Kỷ Nhiên, nhà của hắn ở dị thế. Cũng may trước đó Văn Túc đã đến nói qua cho chàng một chút, bằng không thật đúng là không biết mình có thể ứng phó nổi không.

Mình đã lâu không trở về, không biết mẹ gần đây thế nào, nếu bà mà biết mình mang một thằng đàn ông về gặp bà, không biết sẽ bị tức thành bộ dáng gì.

Thu dọn xong xuôi, Kỷ Nhiên còn đang thấp thỏm bất an về đến nhà, sau khi nói suy nghĩ của mình cho Kỷ mama, không ngờ rằng, Kỷ mama lại mang vẻ mặt hưng phấn nói: “Mau mang con dâu vào đây cho mẹ nhìn cái nào!”

Kỷ Nhiên sửng sốt: “Mẹ, sau mẹ lại phản ứng như vậy?” Hắn đã nghĩ vô số loại tình huống cầu huyết nhưng chưa bao giờ nghĩ tới loại tình huống này.

“Mẹ đây nên có phản ứng gì?” Kỷ mama hỏi lại.

Kỷ Nhiên cảm thấy lưỡi mình sắp thắt vào nhau rồi: “Chẳng nhẽ mẹ không định mắng con bất hiếu rồi sau đó hung hăng phản đối sao?”

“Nghĩ linh tinh cái gì vậy, oắt con!” Kỷ mama hai mắt mạo tâm, kích động nói: “Tuy rằng hắn là đàn ông, nhưng người ta là Hoàng Thượng đó, mà lại là Hoàng Hậu, mẹ mà chính là Hoàng Thái Hậu, bản lĩnh của mẹ cũng thật lớn, tìm được một Hoàng Thượng về làm vợ, nửa đời sau của mẹ mà liền cái gì cũng không phải lo nữa rồi.”

Kỷ Nhiên hoàn toàn cạn lời rồi, mắt công tui lo lắng nửa ngày trời, thế nhưng lý do giải quyết lại đơn giản như vậy, thật là, tiền tài còn quan trọng hơn con trai sao?! Nhưng mà, sự tình biến đơn giản thế này cũng khá tốt.

Kỷ Nhiên mang Tuyệt Trì bị giấu trong phòng xuống tầng, khi Kỷ mama nhìn thấy khuôn mặt suât đến nhân thần cộng phần của Tuyệt Trì thì chỗ bắt mắt duy nhất cũng tan thành mây khói, than dài, bông hoa nhài này sao lại cắm vào bãi phân trâu là thằng con nhà mình chứ!

Tuyệt Trì thế mà lại có chút khấn trương, chàng hất vạt áo, quỳ một gối xuống đất, “Nhạc mẫu đại nhân tại thượng, xin nhận một lạy của Tuyệt Trì.”

Kỷ mama bị hoảng sợ, vội vàng đem Tuyệt Trì đỡ lên: “Mau đứng lên, mau đứng lên, hành lễ lớn như vậy làm gì!”

“Đây là điều nên làm.”

Kỷ Nhiên ở bên cạnh nhìn không được cười trộm, Tuyệt Trì thật là quá đáng yêu.

Làm Kỷ Nhiên tuyệt đối không thể tưởng được chính là Văn Túc cư nhiên cũng tới, Kỷ mama còn tốt, Tuyệt Trì chính là đại đại cả kinh, sau khi được Kỷ Nhiên một phen giải thích, có thứ gì đó chậm rãi thành hình trong đầu Tuyệt Trì, nguyên lai là như thế này, nguyên lai đây là mục đích của Kỷ Nhiên.

Buổi tối, Kỷ mama làm một bàn đồ ăn riêng phi thường phong phú để chiêu đãi Tuyệt Trì cùng Văn Túc. Văn Túc không hổ là người hiện đại, thật sự là một chút cũng không khách khí. Tuyệt Trì thấy Kỷ mama vô cùng tán thưởng bản thân mình, cũng yên tâm.

Trên bàn cơm, Kỷ Nhiên nói ra tính toán của mình: “Mẹ, chờ con báo danh xong, con sẽ mang mẹ qua đó chơi.”

“Được đó, vừa lúc mẹ cũng muốn nhìn chỗ con trai mẹ sống như thế nào!” Đột nhiên, Kỷ mama nhớ tới cái gì đó, mày nhả lại, hỏi: “Cổ đại có thể có nam hậu à? Kỷ Nhiên chẳng lẽ không bị thể nhân phỉ nhổ sao?”

“Phốc!” Văn Túc phá lên cười, Kỷ mama nghi hoặc nhìn y, còn Kỷ Nhiên cùng Tuyệt Trì lại hung hăng trừng mắt nhìn y.

Văn Túc uống một ngụm nước, chậm rãi nói: “Không nói cái khác, chỉ nói tới vấn đề thanh danh thôi, di Kỷ, di có thể hoàn toàn không cần lo lắng, thanh danh của Kỷ Nhiên có thể nói là danh vang thiên hạ.”

“Nói như thế nào?” Kỷ mama bị khơi lên hứng thú.

“Thánh Lăng Vương xin trời được một vị đệ nhất nam hậu, Kỷ Nhiên, không người nào không biết không người nào không hiểu. Đừng nói phỉ nhổ, thể nhân đều đem bức họa vẽ hắc treo ở trong phòng, mỗi ngày cúng bái! Di Kỷ à, chỉ cần di qua đó, di ở giữa đường hô lên một câu nói di là mẹ của Kỷ Nhiên, hi hi, di cả đời này đều không lo ăn mặc.” Đương nhiên, Kỷ gia ở kinh thành cũng không ngoại lệ, mỗi người đều hưởng thụ đãi ngộ siêu cao.

Kỷ mama cười ha ha, ngay cả ánh mắt nhìn về phía thằng con mình cũng có chút sùng bái, quả nhiên thằng con nhà mình không giống người thường, quả thực có thể điên đảo vương triều, khiến cho bà bây giờ chỉ muốn bay qua đó hưởng thụ hưởng thụ.

Kỷ Nhiên đại , bất mãn trừng Tuyệt Trì, người sau sùng nịch cười: “Đây là tất nhiên.”

18. Chương 18: Phiên Ngoại Hai

Kỷ mama như ý được đến Thánh Lăng.

Quả thực giống như người nhà quê ra tỉnh, thấy cái gì cũng rất mới lạ, sau khi tham quan Thánh Lăng một vòng liền đòi đi dạo phố, đương nhiên Kỷ Nhiên tuyệt đối không đi cùng. Vì thế Văn Túc lập tức tự đề cử mình, chẳng cần nhìn sắc mặt của Văn Túc, Kỷ Nhiên đã biết y đang nghĩ điều gì, nhưng cũng đành mặc kệ y.

Trên đường Thánh Lăng, tiếng người ồn ào.

Kỷ mama bị tiếng gọi ầm ĩ ở chỗ bán tranh chữ hấp dẫn sự chú ý, không ngờ rằng tất cả tranh bán đều là bức họa vẽ thằng con nhà mình giả gái, Kỷ mama cao hứng muốn chết.

Lại nghe thấy người đó giới thiệu: “Nhớ năm đó, chính tay ta hầu hạ ngài Kỷ Nhiên, người gặp ngài ấy đều phải thốt lên một tiếng đẹp quá. Ta không lừa mọi người đâu, cam đoan đây chính là bức họa vẽ ngài Kỷ Nhiên mặc nữ trang hàng thật giá thật, đại gia cứ yên tâm mua về nhà treo thưởng thức, năm nay đảm bảo gia đình an khang thịnh vượng.”

Không sai, đó là Tiểu Văn. Năm ấy Kỷ Nhiên vừa chết, Tiểu Văn bi thống không thôi, không nghĩ rằng Hoàng Thượng sẽ cho nàng hai con đường, hoặc là rời cung, hoặc là chết. Tiểu Văn bất đắc dĩ rời khỏi cung. Ở ngoài cung, nàng không ngờ rằng Kỷ Nhiên đột nhiên trở thành hoàng hậu một nước, trong lòng rất cao hứng nhưng cũng vì cái chết của Kỷ Nhiên mà bi thống. Thẳng đến dạo gần đây nàng biết tin hóa ra Kỷ

Nhiên vẫn chưa chết, lòng mừng như điên. Lại nghĩ khoảng thời gian này đang thiếu tiền, đúng lúc có thể kiếm thêm một khoản thu nhập. Không thể không nói, toàn vương triều này chỉ có một mình nàng dám bán bức tranh vẽ Kỷ Nhiên giả gái.

Vừa thấy bức họa vẽ Kỷ Nhiên mặc nữ trang, mọi người đều lộ ra biểu tình vừa muốn mua lại vừa không dám mua, cuối cùng có mấy người cắn răng dùng giá cao mua lại, khiến Tiểu Văn cao hứng muốn chết.

Kỷ mama cũng không cam lòng yếu thế, đang muốn bỏ tiền ra, lại bị Văn Túc ngăn lại, Văn Túc kinh ngạc nhìn nữ hài trước mắt, chỉ muốn thuận di kéo Kỷ Nhiên vô dụng ra đây.

“Người là, Tiểu Văn?” Kỷ Nhiên trước kia từng nhắc đến Tiểu Văn trước mặt Văn Túc, không ngờ rằng sẽ gặp được nàng ở đây.

Nghe thấy có người gọi tên hồi còn ở trong cung của mình, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, hóa ra là một nam tử xa lạ, nhưng mà, sao y lại biết cái tên này vậy?

“Người là?” Tiểu Văn kỳ quái hỏi.

“Biết vì sao người tên là Tiểu Văn không?”

Tiểu Văn nhớ lại chuyện cũ, mỉm cười ngọt ngào nói: “Ta không bao giờ quên, ‘Văn’ trong tên Tiểu Văn là ‘Văn’ trong tên ngài Văn Túc.”

Kỷ mama im lặng đứng một bên không quấy rầy, thấy nữ hài đáng yêu thế này cũng rất yêu thích.

“Tiểu Văn, ta chính là Văn Túc.”

Tiểu Văn không cẩn thận kinh hô ra tiếng, giấy vẽ trong tay rơi lả tả xuống đất, nàng vội vàng quỳ xuống lạy Văn Túc: “Quốc sư đại nhân! Tiểu Văn xin thỉnh an đại nhân.”

Kỷ mama cũng hoảng sợ, không ngờ thân phận của Văn Túc cũng không đơn giản.

Văn Túc vội vàng nâng Tiểu Văn dậy, bất đắc dĩ nói: “Người biết mà, ta từ lâu đã không còn là quốc sư nữa rồi.”

Tiểu Văn lắc đầu, “Cho dù không phải, Tiểu Văn cũng vẫn phải quỳ lạy.”

“Tiểu Văn, người cũng biết Kỷ Nhiên còn sống, thế nào, muốn trở về không? Nếu Kỷ Nhiên nhìn thấy người chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

“Không cần ạ.” Tiểu Văn lắc đầu, “Biết tiểu thư... Không phải... Hoàng Hậu nương nương còn sống, Tiểu Văn rất cao hứng, Tiểu Văn bây giờ đã có gia thất, không nên quấy rầy Hoàng Hậu nương nương nữa.”

“Chút ngân lượng này người cầm tạm đi.” Văn Túc đưa bạc qua nói.

“Không cần đâu, thật sự ạ.” Tiểu Văn vội vàng cự tuyệt.

“Nhận lấy đi.” Văn Túc dừng một chút, nói: “Ý của Kỷ Nhiên.”

Tiểu Văn vừa nghe là ý của tiểu thư, tức khắc lệ rơi đầy mặt, run rẩy nhận lấy ngân lượng liên tục nói lời cảm ơn. Không ngờ, không ngờ tiểu thư còn nhớ tới Tiểu Văn, mẹ ơi, Tiểu Văn hạnh phúc quá.

Sau khi tạm biệt Tiểu Văn, hai người tiếp tục đi dạo phố.

Kỷ mama im miệng không kể ra quan hệ của mình với Kỷ Nhiên đi dạo phố ăn uống thỏa thích một phen. Không thể không nói, mỗi khi nhìn thấy những người qua đường mỗi khi nhắc đến Kỷ Nhiên không chỉ không chán ghét, mà còn lộ ra vẻ sùng bái, nàng mới dần dần rõ ràng thanh danh của Kỷ Nhiên tốt như thế nào, không khỏi cảm thán nói: “Danh khí của thẳng nhóc Kỷ Nhiên này cũng thật là lớn, chỉ sợ khắp kinh thành này không ai không biết nó.”

Văn Túc cười, “Di Kỷ, di thật là xem thường danh khí của Kỷ Nhiên, không chỉ trong kinh thành, danh khí của Kỷ Nhiên đã sớm truyền ra ngoài kinh thành rồi.”

Kỷ mama kinh hãi: “Lợi hại như vậy á!”

Hai người đi dạo đến khi mặt trời xuống núi mới chậm rì rì trở lại hoàng cung, hoàng cung đêm nay dường như đặc biệt náo nhiệt nha.

Ban đêm, ở ngự thư phòng, Kỷ Nhiên nhìn Tuyết Trì đang hết sức chăm chú phê duyệt tấu chương, không chút suy nghĩ hỏi.

“Tuyết Trì, gả cho ta được không?”

“Không tốt.”

Kỷ Nhiên cắn môi, “Vây, cưới ta thì sao?”

“Được.” Tuyết Trì ngẩng đầu, kéo Kỷ Nhiên qua hôn một cái.

Mặt Kỷ Nhiên đỏ lên, “Sính lễ đâu?”

“Thập lí hồng trang có chịu không?”

“Ta không phải là nữ nhân.”

“Ta trước giờ chưa từng coi ngươi là nữ nhân mà.”

“Nhưng mà...Nhưng mà...”

Tuyết Trì ôm Kỷ Nhiên vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Kỷ Nhiên, gả cho ta.”

“Để ta suy nghĩ suy nghĩ đã.”

“Chúng ta lên giường rồi suy nghĩ.”

Hết chương 18

oOo HOÀN PHIÊN NGOẠI oOo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-doc-sung-chi-de-nhat-nam-hau>